TUNTURILATU 3/2005

Kolbma kanootissa

Kolbma järjesti heinäkuun alussa jäsenilleen merimelontakurssin. Kurssi pidettiin Saaristomerellä Houtskarin Skärgårdsfolkhögskolanissa. Viikon mittainen perus-ja jatkokurssi olivat opiston ohjelmaan kuuluvia. Mukana oli kaikkiaan runsas 20 osanottajaa, kolbmalaisia noin puolet. Kouluttajina oli kolme opiston käyttämää eräopaskoulutuksessa olevaa nuorta herraa.

Opistolla pidettyjen alkurituaalien jälkeen ryhmä rahdattiin vesibussilla parin tunnin päähän keskelle Saaristomerta Jungfruskärin saareen. Täällä pidettiin peruskurssiosa ja keskiviikkona lähdettiin liikkeelle Fisköhön, Immaskäriin ja edelleen takaisin Houtskarin keskustaan Näsbyhyn. Väliin mahtui myös päivän mittainen pistäytyminen Ahvenanmaan maakunnan puolella Lappon satamassa.

Viikon sää oli luokattoman hyvä. Ei koko viikolla sadepisaraakaan eikä paljon pilviäkään. Keli oli suuren osan ajasta aivan tyyni.

Jungfruskärin saarella tutustuttiin kesäisin paikalla vakituisesti olevan Sara-oppaan johdattamina saaren luontoon ja ennallistamisprojekteihin. Oli elämys meloa Kihdin selän yli aivan tyynessä. samaa lienee ajatellut käärme, joka tuli vastaan keskellä selkää. Oli elämys leiriytyä Immaskärin saaren rantakallioille Kihdin selän reunaan ja nautiskella saaren kallioilta auringonlaskusta.

Melomaankin kyllä opittiin. Ja pysymään pystyssä kanootilla. Kuin myöskin kaatumaan sillä ja pääsemäänylösvedestävaikkayksin.

Suosittelen.

Timo Tulosmaa
Houtskär Skårgårdsfolkhögskolan www.hkf.fi
Houtskarin kunta www.houtskari.fi
Saaristomeren kansallispuisto www.luontoon.fi/page.asp?Section=403

Markuksen kanoottion hörpänny vettä. Henry tuli hätiin. (kuva vieressä)

Kattokaa nyt sitten että osaatte. Markus näyttää. (kuva alla)

Navigoidaan tonne... siis tarkotan tonne... (kuva alla oikealla)

Hiljaa rivissä komentaa Kari.

Tyyniä vesiä meloessa.

Sisäsivuilla

litu täytti vuosia 50 kappaletta 2

Kavtsilaiset kiertelivät Inarinjärveä kirkkoveneellä. 6-7

Ovtsin johtajasusivaeltajat hiihtivät reilut 300 kilometriä. 8-9

Tunturiladun kesäpäivät Linnansaaressa 10

Puheenjohtajan tähdenvälit

Marjoja, marjoja, marjoja. Kulunut kesä on hellinyt marjojen noukkijoita. Keltaiset lakkasuot, täydet vattupuskat ja poimijoita odottavat mustikat ovat saaneeet meidät jokamiehenoikeuksista nauttivat hyötyliikkujat liikkeelle.

Tuota ainutlaatuista oikeutta liikkua ja hyödyntää metsänanteja rajoista ja hallintaoikeuksista riippumatta on monensuomalaisenhenkisen hyvinvoinnin tukipilari. Fyysinen kunto pysyy parempana luontoliikunnan myötä ja usein käytetty sanonta akkujen lataamisesta tapahtuu aivan huomaamatta.

Hyvä mieli luonnossa liikumisesta kestää pitempään kuinmarjastaessa saatu selkäkipu. Sitä paitsi talvella maistuvat marjat - selkäkipu on unohtunut.

* * *

Suomen Ladun leiripäivien vaelluskilpailussa jatkuu tuttu tahti. Tunturilatulaisille kaksoisvoitto. Voittajat Kavtsin Esa, Pentti ja Merja joutuivat edellisiä vuosia tiukemmalle, sillä viime vuoden kolmoset Marita, Sirpa ja Hannu, myös kavtsilaisia, tulivat kakkosiksi pari pistettä hävinneenä. Joko he ensi vuonna ovat ykkösinä.

Kavtsilaisten panos vaelluskilpailussa oli vahva, olihan kerhosta mukana viisi joukkuetta. Tunturilatulaisjoukkueita oli lisäksi Kolbmasta, Kumpesta ja johtokunnasta.

Osallistuminen vaelluskilpailuun on yksi mittari kerhon aktiivisesta otteesta koulutukseen ja luontoliikkumiseen sekä myös halusta olla näkyvillä.

* * *

Toinen näkyvillä olemisen paikka on latualuetoiminta. Kun kerhoilla on mahdollisuus osallistua oman latualueensa toimintaan, sitä tulee käyttää. Mukanaolo sekä kokouksiin ja tapahtumiin osallistuminen on vaikuttamista ja myös tunturilatulaisen aatteen ja toimintamallin esittämistä. Aluekokouksissa saamme kerrottua itsestämme ja opimme tuntemaan muiden latuyhdistysten johtohenkilöt.

Osa kerhoistamme on aluetoiminnassa mukana, mutta parantamisen varaa on. Mukana ollessa huomaamme, että ihan mukavia latulaisia on muuallakin kuin omassa yhdistyksessämme. Toiminnan kohteet vain eroavat. Meillä on oma erikoisosaamisemme, josta olemme ylpeitä. Jokaisesta kerhosta tulisi latualueta-paamisissa olla autollinen tunturilatulaisia. Maksaahan Suomen Latu yhden henkilön matkakulut ja usein matka on pakko tehdä omalla autolla.

* * *

Kesäpäivistä on tässä lehdessä oma juttunsa, joten tyydyn vain esittämään njealljeläisille suuret kiitokset.

Mieleenpainuva matka hiljaisella höyrylaivalla, tunnelmaltaan harmoninen iltanuotio ja mahdollisuus keskusteluun monien tunturilatulaisten kanssa oli jotain erikoista.

Kakkukahveiltakaan ei vältytty, siitä pitivät huolen Kavtsin mitalijoukkueet ja viikonsankari Iitu.

* * *

Lokakuun alkupuolella kokoonnummesyyskokoukseen ja Susiaisiin kumpelaisten kutsumina kansallismaisemaan Kolille. Syyskokouksessa henkilövalintojen lisäksi tulemme päättämään siitä, miten juhlistamme Tunturiladun 60-vuotista taivalta, miten olemme näkyvillä kerhopaikkakunnilla ja miten toimimme Lapissa. Talkoita on ainakin luvassa.

Myös jo vuosi 2007 on suunnitelmissa mukana, sillä Suomen Ladun taholta on pyydetty meidän apuamme Leiripäivien järjestämisestä Kiilopäällä. Kuinka laajalti ja missä muodossa mukana ollaan, siitä on mielenkiintoista kuulla kokousväen kannanotot. Johtokunnassa haasteonotettuvastaan, mutta vuosikokouksen osallistujat tekevät asiassa päätöksen.

On odotettavissa mielenkiintoinen ja vilkas kokous.

* * *

Minulta on kysytty, mitä vaatimuksia tuleetäyttää retkille ja vaelluksille lähtiessä. Olen vastannut, ettei tarvita muuta kuin halu lähteä. Jos on halua, varusteet ja vaelluskumppanit löytyvät Tunturiladusta. Tämän ovat tunturien kulkijat, tunturilatulaiset, oivaltaneet jo 60 vuotta sitten.

Tavataan luonnossa.
Hyvää syksyä kaikille!

Raimo

Sihteerimme litu

oikeasti Riitta Gerlin 50 v

15.08.2005 litu tuli puolen vuosisadan ikäiseksi. Historiatiedot kertovat, että hänen lapinhulluutensa alkoi 1-vuotiaana, kun hän oli vanhempiensamukanaauto/telttaretkellä Lapissa.

Niiltä ajoilta on peräisin hänen avantouintiharrastuksensakin. Hän oli nimittäin tottunut kotonaan käymään kylvyssä iltaisin ennen nukkumaan menoa ja vaati sitä retkilläkin. Äidin ei auttanut muu kuin laittaa muovi pärekoppaan ja siihen kylmää vettä. Kylvyn jälkeen pikkutyttö sitten nukahti tyytyväisenä.

Lapissa perhe teki päiväretkiä tunturiin ja 6-vuotiaana isänsä mukana litu valloitti Saana-tunturin.

1970-luvun lopulla alkoi sitten "oikeitten" vaellusten kausi Karhunkierroksen patikoinnilla.

Myöhemmin oman perheen perustaminen muutti elämänkuvioita, mutta luonnossa liikkuminen säilyi mieluisana harrastuksena koko ajan. Siinä oppivat lapsetkin tuntemaan luonnon ihmeellisyyksiä.

Perheen muutettua 1999 Helsinkiin oli litu kuullut Kavtsin järjestämästä retkeilykurssista ja hankkiutui sille. Sen innostamana hän liittyi Tunturilatuun ja on sen jälkeen ollut mukana lukuisilla Kavtsin järjestämillä vaelluksilla Lapissa ja etelämpänäkin sekä muissa rämpimistilaisuuksissa.

Vuoden 2000 alusta litu otti vastaan Tunturiladun sihteerin tehtävät ja niissä sekä työvaliokunnassa hän toimii edelleenkin. Syksyn 2004 susiaisissa litu vihittiin Outasudeksi nro 20.

Luonto ja sen moni-ilmeisyys sekä kokemuksensa järjestäytyneen retkeilyn piirissä on innostanut litua niin, että hänonaloittanuttyönsäohella kouluttautumisen luonto- ja eräoppaaksi.

Toivotamme Sinulle litu runsaasti onnea, ja menestystä kaikissa toimissasi.

Kösä

litulla lapinhulluutta on piisannut jo 49 vuotta.

Martti Valli on poissa

Martti oli perustamassa Tunturikerho Vihttaa ja oli sen uskollinen jäsen loppuun asti.

Hän toimi retkiemme suunnittelijana ja vetäjänä ollen kerhomme kantava voima , kunne hänen omat voimansa loppuivat.

Martti Valli oli syntynyt 15. 2. 1910. Hän oli sotiemme veteraani.

Hän oli myös tunturisusi nro 744, johtajasusi 54 ja ikäsusi nro 54.

Kiitollisina muistamme ja kaipaamme Häntä.

Tunturikerho Vihttan väki puolesta P. W.

Ivalojoki, kulkijan kultamaa

Juuri ennen menneen juhannuksen sateitailmestyikuluvan vuoden retkikohteeksi valitusta Ivalojoesta Seppo J Partasen kirjoittama ja Lappi-aiheiseen kirjallisuuteen erikoistuneen Hipputeos Oy:n kustantama kirja IVALOJOKI, kulkijan kultamaa- niminen teos, jonka 128 sivulta löytyy runsaasti tietoa kultajoen historiasta ja nykypäivästä.

Tuonelan virraksi kutsuttu Ivalojoki tuli tunnetuksi vesiväylänä vasta 1870 kultarytäyksen aikana.

Teoksesta selviää alkuaikojen kulkuyhteydet kultamaille ja myöskin tämänpäivän yhteydet joen eri kohteisiin. 1800 luvun alkupuolella Ivalojoen latvaosat samoin kuin suuri osa Inarijokilaaksosta Vaskojoelle, Lemmenjoelle ja Korsajärvelle oli vuosikymmeniä vuokrattuna Norjan saamelaisille "talvilaitumiksi". Suomen ja Norjan rajojen sulkeuduttua 1852, muuttivat poronomistajat Suomen puolelle ja niiltä ajoilta löytyvät muun muassa Kaapin Jouninkin sukujuuret ja monien kylien syntyvaiheet.

Erinomaista antia retkeilijöille on selvitys alueen kartoista ja retkireiteistä. Melojille kirjasta löytyy koskienlaskunuotit Repojoelta Toloseen. Melontaa harrastaville tulee vesi kielelle, käytännössä pärskähtää päin naamaa, kun katsoo koskien kuohuissa kiitäviä kanootteja.

Kirjassa on myös lueteltu alueen autiotuvat ja kämpät sekä tarvittavat puhelinnumerot, mistä kämppiin saa avaimen. Hyvä tietää- sivulla on yhteystietoja eri yhteisöihin ja yrittäjiin, joihin voi ottaayhteydenretkeäsuunniteltaessa.

Kirjassa on myös maininta tunturilatulaisten rakentamasta Ykinsillasta, sen purkamisesta ja uudesta sillasta

Kullanhuuhdonta on voimakkaasti esillä kirjassa. Alkuaikojen historia henkilöineen ja toimintatapoineen sekä mustavalkoisine kuvineen ja karttoineen antaa varsin kattavan kuvan kullankaivuun alkuajoista. Nykyaika värikuvineen taas kertoo tämän päivän toimista Ivalojoella.

Kirjassa kerrotaan myös eräänsoutujärjestönsyntyvaiheet. Ensimmäisen kultasoudun aikana kaksi kärjessä kilpailevaa venekuntaa oli lähtenytvahingossasoutamaan Naskama-jokea ylös, vaikka piti mennä Korsajärvelle. Joukko pysähtyi vasta, kun Naskamajoki kapeni kulkukelvottomaksi.

Eksyneet saapuivat Korsajärvelle puoli vuorokautta myöhässäja

"hummelluksen" seurauksena oli sitten perustettu Naskaman soutajat – seura.

Kirja täydentää mielenkiintoisella tavalla Ivalojoen alueesta kirjoitettuja dokumentteja ja auttaa Lapista kiinnostuneita lukijoita löytämään sielunmaisemansa, kuten kirjoittaja toivoo. Kirjasta saa erittäin kattavattiedotsuunniteltaessa alueelle melonta- tai patikointiretkeä. Se sopii myös edustavan ulkonäkönsä vuoksi lahjaksi esitellessään tätä mahtavaa retkeily-aluettamme..

Kyösti Lamminjoki

Lea-puheenjohtajan mietteitä kesäpäivien jälkeen

Alkukesä meni siinä, että sydän oli syrjällään milloin minkäkin asian takia – ilmoittautuukotarpeeksilaivakyytiin ihmisiä, millainen on sää, miten hoidetaan ruokailut, miten riittää rahat yms, tuttua vai mitä – yksi taakka hartioilta tipahti, kun huomasimme, että määräaikaan mennessä laiva oli täysi ja kaikki halukkaat mahtuivat mukaan. Virallisen ilmoittautumisajan päättyttyä tuli muutomia kyselyjä tunturilatulaisilta, joille ikäväksemme jouduimme valitettavasti neuvomaan muun kyydin, jolla Linnansaaren kansallispuistoon kesäpäivien viettoon pääsee.

Tunturiladun kesäpäivät kokosivat yhteen meitä tunturilatulaisia pitkästä aikaa n 100 henkeä, jota tietääkseni ei ole tapahtunut vuosiin – joku muisteli, että viimeksi vuonna 1988 täällä Savossa luonani Kangaspellossa. Erityisen lämpimät terveiseni lähetän kesäpäivillä mukana olleelle kerhomme perustajajäsen Pekka Huttuselle, joka osallistui tilaisuuteemme (ikä 93 v) ja kesäpäivien kuopukselle, jolla ikää 7 vuotta – Pekka epäili yhdessä kokouksessamme mahtoiko olla liian vanha osallistumaan tilaisuuteemme, johon totesimme, ettei meillä ole ylä- eikä alaikärajaa – tervetuloa mukaan. Huttus-Pekan seuraava retki on tiettävästi suunnitteilla oleva syksyn ruskaretki Lappiin – hyvää matkaa Pekka - ehkä siellä taas tavataan.

Kesäpäivät tällaisissa olosuhteissa aiheuttivat lisää päänvaivaamyösturvallisuuskysymyksiä miettiessämme, joten uusi Tunturiladun turvallisuus- ja pelastus-suunnitelma sai "tulikasteensa" kesäpäivätapahtumassamme. Suunnitelma tehtäväjakoineen ja henkilöluetteloineen toimitettiin poliisiviranomaisille ja ilmoitettiin myös pelastusviranomaisille. Laivakuljetuksen takia myös osallistujien nimiluettelo annettiin poliisiviranomaisille mahdollisen onnettomuustilanteen varalle.

Varkauden poliisiviranomaisille tämä oli tiettävästi ensimmäinen kerta, kun näin toimittiin yhdistyksen järjestämässäsisäisessätilaisuudessa, mutta järjestävälle yhdistykselle ja ainakin minulle henkilökohtaisesti se loi jonkilaisen turvallisuuden tunteen, kun tiesin, että vuoden 2004 alusta voimaan tulleen pelastuslain tapahtumien järjestäjälle antamat velvoitteet on täytetty.

Vanhat viisaat tunturilatulaiset ovat joskus todenneet, että talkoita tarvitaan yhteishengen luomisen takia silloin tosin puhuttiin Lapin kämppiemme talkoista, mutta samaa voin todeta minä oman kerhomme osalta - oli ilo tehdä kesäpäiviä, kun huomasin, että tehtävät jotka kukin lupasi hoitaa myös hoiti.- lämpimät kiitokseni Teille Njealljen kesäpäivätalkooväki.

Iltamme kohokohta oli tietenkin yhteinen iltanuotio, jossa yllätys- yllätys esiintyi Simola-kvartetti, jonka jäsenistä kolme on Varkaudesta kotoisin ja yksi Rantasalmelta. Linnansaaressa käydessämme ennen kesäpäiviä tapasimme osan heistä ja saimme esiintymislupauksen tapahtumassamme,mutta Teille tiedoksi, jotka haluatte kuulla heitä uudelleen - tervetuloa Linnansaaren kansallispuistoon taas ensivuonna Linnansaaren leirintäalueen viimeisenä aukioloviikkonloppuna – he todennäköisesti ovat siellä silloin.

Kesäpäivistämme jäi myös Linnansaaren kansallipuistoon pysyvä muisto, kun kerhomme jäsen Eero Kylliäinen lahjoitti metsähallitukselle Linnansaaren torppaan vanhan radion. Eeron lahjoittama radio on vuodelta 1928 ja juuri sellaista mallia, mitämaataloissasiihenaikaan käytettiin. Radio on löytynyt Ristiinasta erään maatalon vintiltä, mutta valitettavasti kuulokkeilla toimiva radio ei enää toimi. Idean lahjoitukseen Eero Kylliäinen sai kuultuaan, että torpan seinällä oleva hylly on aikoinaan ollut radion paikka – kiitos Eero.

Kesäpäivät ovat takana ja seuraa pienen kerhomme toimintaan kuuluva tapahtuma sijoittuuomaantukikohtaamme Susikyröön ja sen ympäristöön. Linja-automme lähtee matkaan 2.9. perjantaiaamuna anivarhain ja ottaa mukaansa Njealljelaiset ja vähän muitakin – lauantaina saapuvat vieraamme Sveitsistä, joiden kanssa vietämme viikon näyttäen rakkaan Susikyrömme ympäristöä vaellellen ja tutustuttaen vieraitamme mm. Saamelaiskulttuuriin – tästä lisää seuraavassa lehdessä.

Syksyn tapahtumista syyskuulle suunniteltu Härkämäki retki Kassiopeian tähtitorniin tutustumisen ja viikonloppuvaelluksen merkeissä siirretään, koska Kilpimäen Erän omistama kota ei ole vielä valmis. Seuraava tapaamisemme on Kolilla susiaisten ja Tunturiladun syyskokouksen merkeissä Kumpen isännöimänä – siihen palaamme ruskaretken jälkeen.

Kerhomme oma syyskokous lähestyy – se on Mikkelissä 12.11. – uusia toimihenkilöitä kaivataan – sihteerimme odottaa seuraajan löytymistä, mutta on luvannut jäädä opastamaan tähän vaativaan tehtävään – kiinnostaako – ota yhteyttä – tehtävä on mielenkiintoinen ja paljon antava.

Syksyn toiminnasta – joulua valmistelemme yhdessä himmelintekokurssin ym. joulukoristeiden valmistuksen merkeissä 29.-30.10. Pikkujoulua vietämme tänä vuonna yhdistäen siihen perhepiirissä vietettävät 35-vuotisjuhlamme – pitopaikka on Varkaudessa.

Syksyn merkit ovat ilmassa – ilta- ja aamukastetta – valmistautuminen ruskaan on alkanut – rinka odottaa pakkaamista – mihin se tämä kesä katosi. Mukavia ruska,- metsä- ja marjaretkiä Teille kaikille ja vielä kerran kiitos vierailemme, jotka Teitte 35-vuotisen toiminnamme kunniaksi järjestetyistäkesäpäivistämukavan juhalamuiston muistojemme arkistoon.

Tapaamisin Kolilla – lämpimin terveisin. Tunturikerho Njeallje, Lea-puheenjohtaja.

Tervehdys kavtsilaisilta, ystävät!

Kavtsin vesiretkeilypainotteinen kesä on painumassa muistojen joukkoon. Ensin osallistuimme Suomi Meloo viestiin. Sitten kirkkoveneellinen soutajia kiersi Inaria hyvissä keleissä eikä räkästäkään ollut kiusaa niinkuin moni etukäteen varoitti. Kokeilu osoitti että näinkin voi retkeillä. Ja viimeksi, osana Suomipäästäpäähän-projektia, meloimme Pihlajavedellä; 16 kanoottia, 22 henkeä ja laivakoira Sandra. Oli lämmintä mutta tuulista, miltei jatkuvasti huomautus kovasta tuulesta Saimaalla. Piti meloa Punkaharjulta Puumalaan mutta päädyimmekin Sulkavalle. Reittimuutos oli vetäjältämme Ullalta oikea päätös, näin vältimme pahimmat selät ja puhurit. Meitä ei sade kiusannut kuten niitä Helsingissä samaan aikaan käytyjä kisoja, vain hetken meloimme sateessa. Sekin oli kokemus kun isot sadepisarat veteen iskeytyessään lennättävät vettä sumuksi ilmaan. Puutiaiset tekivät lähempää tuttavuutta useammankin melojan ihoon.

Ensimmäinen nimenomaan lapsille suunnattu lapsi-aikuinen tapahtuma keräsi toukokuun lopussa tukikohtaamme Kärrikaltioon SUUREN joukon; 24 lasta ja 22 aikuista ! Tämä osoittaa, että tällaista tarvitaan ja varmaan jatkoa jossakin muodossa seuraa. Myös Uudenmaan latualueen koulutustapahtumassakeskusteltiin lasten mukaansaamisesta latutoimintaan. Asia koetaan tärkeäksi. Lapset saadaan mukaan kunhan ohjelma tehdään heidän ehdoillaan.

Vähän pitää röyhistää rintaa myös Suomen Ladun leiripäivien vaelluskilpailun osalta. Sen A-sarjaan lähti 15 joukkuetta, joista joka kolmas edusti Kavtsia. Tuloksena kaksoisvoitto konkarijoukkueille ja hyviä sijoituksia suurelta osin ensikertalaisista koostuneille joukkueille.

Yksi negatiivinenkin asia pitänee mainita. Suunnittelemallemme kesäretkeilyn peruskurssille kävi aivan samoin kuin Tunturiladun retkenvetäjän kurssille, se peruuntui liian pienen kiinnostuksen takia. Joko tunturilatulaiset osaavat retkeilyn tai he tuntevat oppivansa tarpeeksi osallistumalla retkille kokeneempien mukana. Vai onko syynä kilpailu, myös muut yhdistykset ja erilaiset opistot järjestävät vastaavia kursseja?

Syksyn kaksi pitkää vaellusta suuntautuvat taas pohjoiseen. Ensin viikolla 38 Suomi päästä päähän vaellus Sallan Pyhätunturilta Kuusamon Rukalle pääosana koko Karhunkierros. Puoli bussillista vaeltajia on jo ilmoittautunut mutta mukaan mahtuu. Kösä vetää perinteisen kaamosvaelluksen samarraskuun loppupuolella Naruskan seudulle. Viikonloppuretkellä lokakuun lopussa tutustutaan Teijon retkeilyalueeseen Varsinais-Suomessa. Kun listaan lisätään vielä "puolipitkä" marssi – reilut 20 km – Pirttimäestä Solvallan kautta Salmiin, onkin syksyn liikunnallinen ohjelma käsitelty.

Syyskuun kerhoillassa käsitellään ajankohtaista aihetta, sieniä. Asiantuntija-apua saamme Uudenmaan Martoista. Lokakuussa on Kavtsin sääntömääräinen syyskokous, jossa päätetään ensi vuoden toiminnasta ja sen pyörittäjistä. Viisaiden päätösten jälkeen katsellaan kuvia mm. tukikohtamme Kärrikaltion alkuvaiheista. Marraskuussa mennään vielä kauemmas historiaan. Helsingin ympäristö linnoitettiin ensimmäisen maailmansodan aikana 1914-18 osana Venäjän, ja siten Suomenkin, silloisen pääkaupungin Pietarin puolustusta. Näistä meidän lähikohteistamme kuulemme kerhoillassa. Joulukuun kerhoillassa unohdamme hetkeksi kiireet ja pimeyden ja muistelemme kesää. Kuulemme ja näemme kertomuksen keskisuomalaiselta kuikkajärveltä.

Vielä pari muuta tapahtumaa mahtuu syksyyn. Museoretket jatkuvat, kansallismuseossajaluonnontieteellisessä museossa olemme jo käyneet, marraskuussa tutustummepalomuseoon Erottajan historiallisella pelastusasemalla Helsinginydinkeskustassa. Jajoulukuussa on odotettavissa perinteisen hauskat pikkujoulut, tällä kertaa Malmilla.

Jokaiselle luulisi löytyvän jotakin. Lisätietoa kaikesta saat nettisivuiltamme, www.kolumbus.fi/tunturikerho.kavtsi tai kerholaisilta. Tervetuloa mukaan muutkin kuin kavtsilaiset!

Retkeillään,
Hannu

Tervehdys Keski-Suomesta!

Kesä on jo painumassa muistojen joukkoon. Aurinkoa ja helteisiä päiviä on ollut kiitettävästi, jos kohta sadetta ja ukkosmyrskyäkin on mahtunut sääkarttaan. Kaikenlaisia vaelluksia ja lyhyempiäkin retkiä itse kukin on tallustanut. Säteen Esa on taas pyöräillyt tuhansia kilometrejä pitkin Eurooppaa. Granrothin Tuulan suunnittelema melontaviikko Saimaalla oli jälleen menestyksekäs. Elokuun lopulla melotaan Kuolimolla viikonlopun kanoottiretki..

Ovtsilaisten keskuspaikka Haristupa on tarjonnut monenlaista kokemista. Meillä oli siellä onnistuneet "retkiopastytön ja metsänpeikon" juhannushäät. Haristuvan lähimaastoista on jälleen poimittu kesän marjasatoa talteen: mustikkaa ja vadelmaa. Puolukat ja kaarnikat ovat kypsymässä...

Palotarkastaja ja nokikolari ovat käyneet. "Haristuvan pelastussuunnitelma ja turvallisuusjärjestelyt"-asiakirja on valmistunut Tunturiladun kämppätoimikunnan toimesta ja otettu syyniin. Sitten syksymmällä kokoonnumme viettämään joukolla kesäkauden päättäjäisiä. Sitä ennen aiomme kerhoviikkoilla Susi-Kiisalla. Nuvvus-Ailigas kutsuu rinteilleen. Ehkäpä joulumyyjäisiin saamme tunturien aromikasta kaarnikkamehua.

Ensi vuosi on Tunturiladun ja samoin Ovtsin juhlavuosi. Edellinen pääsee 60 vuoden ikään, jälkimmäinen on toiminut kerhona puolet siitä vuosimäärästä: 30 vuotta. Valmistaudumme Tunturiladun kevätpäivien järjestelyyn ja mukavan ohjelman keksimiseen.. Vesalan leirikeskus on varattu ajalle 18.-20.3.2006. Tervetuloa!

Reippaita retkiä ja iloista mielta, tunturilatulaiset, toivottaa ovtsilaisten puolesta
Ritvis

Erä-
taitoja ja
elämyksiä

Tunturi-
latu

Puut loppuivat horisontista. Vasemmalla Raimo, Liisa, Mauno ja Heikki.

Vaivaisena vaelluksella – ja selvisin hengissä

Syksyllä 1994 olin Inarissa SM-erävaelluskisoissa toimitsijana ja siellä iski minuun haave päästä itsekin kairoja kulkemaan.

Juttu meni näin: iltaisin istumme tulilla ja kuuntelin Raimon, Reinon ja Juhanin kerrontaa vaelluksistansa. Siinä oli sellaista, mitä en ollut ennen kokenut.

Viehätti, uteliaisuuteni heräsi ha toive, että jospa minäkin. Mutta miten? En voi kantaa rinkkaa, kun operoitu käteni ei sitä kestä. Tulin sanoneeksi tämän ääneen ja siihen Raimo kysymään, että pystytkö vetämään pulkkaa? Pystyn. Raimo siihen, että järjestetään sitten hiihtovaellus! Tätäpä jäin miettimään.

Miten minä muutenkaan pärjäisin porukassa kun särkevät, turpeat nivelet ovat tehneet minusta kömpelön ja astman kanssa pärjään muuten, mutta vastatuuli ja yläväki hyydyttävät kulun ja nuotion savu pistää röörit tukkoon. Oikea ranteeni on lisäksi ”lerppu” – siihen ei voi varata. Ei kai sitä vaelluksille voi toisten vaivoiksi ängetä!

Tämän ei ole tarkoitus olla valitusvirsi, vaikka siltä kuulostaa, totean vain tosiasiat, jotka haittaavat reipasta kulkua. Tähtäimenäni on se, että on varmasti muitakin kaltaisiani, jotka mielisivät vaeltamaan. Mutta kun vielä ei ole tarjottu liikuntarajoitteisille tai vammaisille suunnattuja retkiä, niin rannalle on jäätävä.

Jääluolalta tiirailua. Suuaukko nuolella merkitty - sitä oli vaikea huomata, vaikka edessä seisoi.

Ahkiovaellus väikkyi mielessä

Haudoin haavettani päästä kairojen kulkijaksi ja riskeerasin kerran: läksin rinkkavaellukselle, joka muuten meni jotenkuten, mutta käsi suuttui. Seurasi ruusuinfektioiden kierre, joka pani jäitä hattuun haaveiluille,

Ahkiovaellus väikkyi edelleen mielessäni eikä päästänyt rauhaan. Viime syksynä vihdoin tein varovaisen päätöksen: nyt tai ei koskaan, jollen nyt lähde niin haaveeksi jää.

Lähtemispäätöstäni vauhditti Pahkalan Raimon tälle keväälle suunnittelema hiihtovaellus Inarin jäällä. Sehän olisi kevyttä, eikä tunturiin tarvitsisi nousta. Jess!

Hankin sukset ja kumisaappaat sekä lainasin ahkion. Tästä alkoi harjoittelu kunnonkohennusmielessä. Olise rankkaa ja hidasta, latua pitkin viisi kilometrin matka tyhjää pulkkaa vetäen vei kaksi tuntia. Eipä minulla ollut kiirettä, eläkeläisellä. Kertaakaan ei tullut tunnetta, etten jatka. Pikemminkin kun huomasin, että voimat jaloissa ja käsissä lisääntyvät sain uutta pontta yrittämiseeni. Mutkiakin tuli mutta en antanut niiden estää lähtemistäni kauan kaipaamalleni retkelle.

Kiirastorstaina kokoonnuimme Inarin Uruniemessä kaikki viisi reipasta vaeltajaa: Raima, Liisa, Heikki, Mauno ja mie. Siinä oli porukkaa kahdesta tavanhimmasta kerhosta. Vaelluskokemusta oli muilla, vain minä olin ensikertalainen. Kaipa jännitin kun en saanut unta edellisenä yönä, silti aamulla olin virkeänä lähtöön.

Heikillä sopiva vauhti

Suuntasimme suksemme suoraan Ukonsaarta kohti. Sää suosi, ei liikaa paistanut, mutta ei tuiskunnutkaan. Luisto oli hyvä ja Heikin vetovauhti sopiva. Evästauon yhteydessä kiipesimme ylös Ukon laelle, josta oli mahtava näkymä Inarin suuntaan. Voi itku, olinko minäkin tuolta tullut pulkka perässä? Ihmeellistä!

Matka jatkui Suovasaaren kautta Petäjäsaaren autiotuvalle. Viimeiset viisi kilometriä oli kyllä hidasta, mutta liuku kerrallaan vei eteenpäin.

Yöpyminen autiotuvassa oli myös uutta ja toiminnot siellä osaltani takkuilivat ja etsivät uomaansa…, ruoka maistui ja lepoa kaipasi sielu ja ruumis. Aamulla emme pitäneet kiirettä ylösnousun kanssa, oli se 25 kilometriä ollut muillekin pitkä taival. Se oli muuten pitkäperjantai!

Seuraavan päivän reitti kulki pitkin avoimia selkiä, joissa ei aina vastarantaa näkynyt. Raimo sanoi sieltä puiden loppuneen! Joskus näimme paikallisia kalastajia kelkkoineen. Kerran jopa saimme tiedon, ettei Inarista nyt kala nouse, pikkujärviltä kannattaisi kokeilla.

Suklaamunia pääsiäisaamuna

Kärppäsaaren autiotuvalle tulimme hyvissä ajoin nähdäksemme auringonlaskun. Majoittumiseni uuteen tupaan olikin jo helpompaa. Tieto huomisesta ”luppopäivästä” kevensi kummastimielt ä. Täysikuu loi lumoaan pihareissulle.

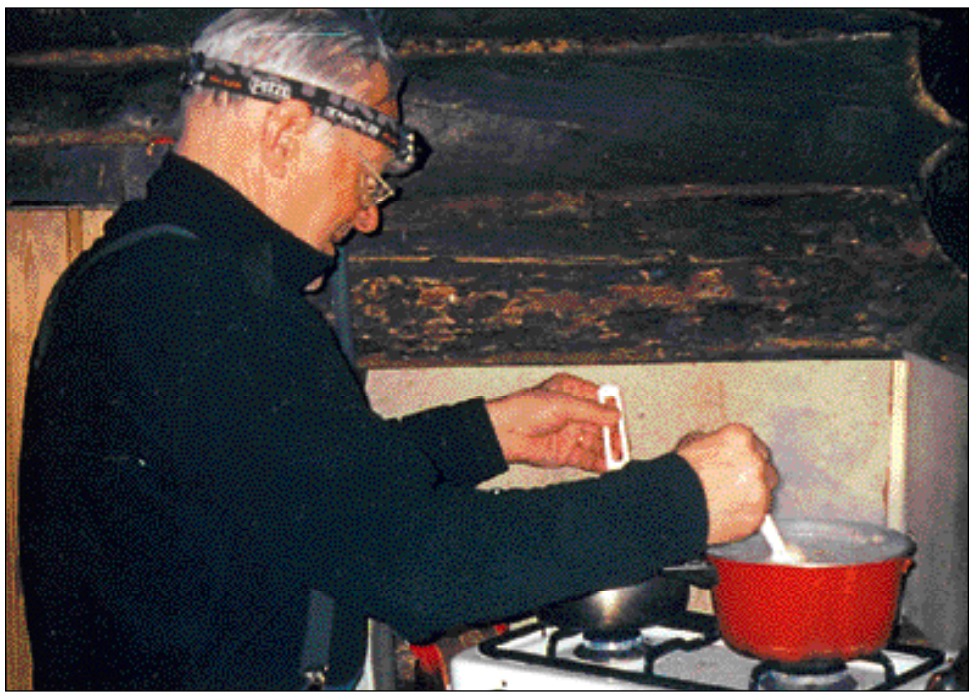
Pääsiäisaamu valkeni aurinkoisena. Raimolla oli meille yllätys: aamumunat vaikkemme olleet virponeet kaan ja nekin oli ihmeitä täynnä sekä maukasta suklaata. Minulle tosi tarpeen, sillä eväistäni oli suklaat unohtuneet. Aamupuurot, kahvit ja voileivät nautimme hilpeällä mielellä. Pakkasimme päiväreppuihin evästä ja nameja, kuka mitäkin, sekä kahvistelutarpeet. Heikille ja Maunolle olivat tärkeinä pilkkivehkeet: olihan Varttasaaressa pieniä lampia, niistä varmaan kalaa saisi. Ja tulihan niitä – ahvenia.

Mie ite ja käkkärämäntyjen luoto.

Raimo kuivattelee rukkasiaan.

Heikin aamutoimet otsalampun valossa - oikealla kädellä hän hämmentää puuroa ja vasemmalla kiisseliä koko porukalle.

Luppopäivän anti oli mielestäni koko vaelluksen helmi. Ei ollut aikataulua, ei kiirettä. Oli aikaa istua tulilla ja jutustella, olla hiljaa ja kuunnellatoisiammesekäluontoa. Oli hyvä tunnustella itseään maiseman osana, osana jotain suurempaa kokonaisuutta, pienenä mutta varmasti yhtä tärkeänä kuin Luojamme pikku muurahaiset. Rauhallinen, syvä huokaus onnen kokemuksesta, ilosta. Tätä olin tullut etsimään.

Räntäsade yllätti

Toisena pääsiäisaamuna taivas oli pilvessä. Matkaan läksimme reippaina kovassa tuulessa. Välimatkaakin tuli ensimmäisten ja viimeisten välille. Eipä tuo haitannut, kun näkyvyys säilyi. Oikaisu saaren poikki kyseli sisua, kun vetovoimat olivat vähäiset. Selvisin kuitenkin ilman apua, jota Raimo jo tarjosi.

Satuimme Tyllylahden kodalle evästauolle räntäsateen yllättäessä. Eipä ollut pitkälti matkaa jäljellä, joten pidimme taukoa reilusti. Sen verran tuiskua oli, ettemme huomanneet Täyssinän rauhan muistomerkkiä ohi hiihtäessämme.

Kaikunuoran punainen tupa olikin jo luksusta. Vessaa myöten, jossa oli mukava istuskella ja katsella maisemia. Letuista oli puhuttu joka päivä, vaan ei ollut aikaa niiden tekoon. Nyt sitten otsalampun valossa paistoin herkut Heikin toimiessa ylimpänä letunpaiston valvojana. Olisipa mielenkiintoista tietää onko lettujen vastustajia olemassakaan?

Täyssinän rajapyykillä

Pyhien jälkeinen arkiaamu loisti kirkkaana. Mikäs oli hiihdellessä kun pulkkakin oli vähän keventynyt ja hanki kantoi. Aluksi kävimme katsomassa eilen näkemättäjääneen Täyssinän rauhan rajapyykin. Ihan talolta se näytti, savupiippukin oli katolle tehty. Muutenkin ihmettelimme pitkin matkaa talokiviä, käkkäräisiä mäntyjä, tulivuoren kraateria muistuttavia jäänalaisia kivikkoja.

Jääsaarella tankkasimme ja jätimme pulkat mökkiä vartioimaan. Suksimme jääluolalle, jonka piti kartan mukaan olla 300 metriä kauempana kuin se oikeasti oli. No löytyihän se ja oli kuulemma sisältäkin upea. Paikalliset olivat aikoinaan pitäneet sitä pakastimena. Luulenpa, että myös piilopaikkana sen verran ovelasti se maastoutui.

Palattuamme Jääsaareen oli ilta leuto ja ihana. Se antoi oivat puitteet iltapesulle: pesin ylävartaloni lumella ja sepäs teki hyvää, piristi. Ruokaillessamme huomasi, että miehillä oli villisikapastaa. Siitä heti Liisaa varoittelemaan herrojen mahdollisesta villiintymisestä. Mauno rauhoitteli, että onneksi teillä on sentään jarrua ruokananne!

Lettulasta toimi hyvin

Heikki oli tehnyt minulle oman lettulastan ja sitähän piti heti kokeilla, Hyvin toimiva se olikin, eikä nytkään jäänyt yhtään lettua aamuksi. Liisa halusi yöksi omaan rauhaan ja se järjestyi tuvan kuistilta. Hyvin oli nukuttanut.

Jäähyväiset Jääsaarelle jätimme vesisateessa, jota tosin kesti tunnin verran ja sitten päivä taas kirkastui aurinkoiseksi. Petäjäsaaren tuvalla kävimme murkinalla ja siitä entisiä jälkiä Suovasaareen. Sinne tuli kolme koiravaljakkoa ja pelkäsin jo, että telttayö olisi meluisaa koiranulvontaa. Eivät haukkuneet, vain yksi oli äänessä ja sekin olemattoman vähän? Mikähän rotu oli kyseessä?

Pitkä ja sikeä uni

Meidän miehet yöpyivät kodassa, Liisa ja minä teltassa: nukuin koko reissun parhaan unen: pitkän ja sikeän.

Se olikin tarpeen, koska seuraava päivä meinasi hyydyttää täysin. Pitkä, aava Ukonselkä ja vastatuuli pistivät palkeet koetukselle, piti huilata paljon. Raimo kohteliaaseen tapaansa sanoi, että oli hyvä kun Marjatta hiihti hitaasti, niin hänkin sai seuraa suksien lipsuessa.

Pielpavuonosta lähti toinen koettelemus: 500 metrin kannas 23 metrin korkeuserolla. Sukset pulkassa etenimme jalkaisin rinnettä ylös ja toista alas. Mauno tuli auttamaan kömpelöäetenemistänivetäen ensin oman pulkkansa ja sitten minun. Kiitin kauniisti!

Pielpajärvellä viimeinen reissuyö

Pielpajärven erämaakirkolla oli viimeinen yömme kirkkotuvassa. Kirkkoa kiersimme sisältä ja ulkoa, tuntui hartaalta. Kuvittelin mielessäni paikallisten kirkonmenoja siellä.

Iltapäivän ja illan aurinkoinen sää säesti mielihyvääni: kohta olemme perillä.

Viimeinen aamu oli taas pilvinen, mutta mieli iloinen. Jäljellä kahdeksan kilometriä, ja sitten tuuletetaan kunnolla.

Uruniemessämajoituimme saunamökkiin ja perehdyimme nykyajan mukavuuksiin. Jätimme pulkat mökille ja lähdimme Siidaan munkkikahville. Katsoimme Inarin maisemista tehdyn upean videon. Katsellessani herahtivat kyyneleet silmiin nähdessäni niitä paikkoja, missä olimme kulkeneet. Onnen tunteella ei ollut rajoja.

Jos vaikka toistekin...

Vaellus on takana, yli 130 kilometriä hiihdettynä. Mieliin painuvia, herkkiä kokemuksia oli jokaisella. Heikki ja Mauno suunnistivat sekä aurasivat latua, jota Liisa tasoitteli, minä paarustin perässä ja Raimo retken vetäjänä tuli varmana tukena viimeisenä.

Ensikertalaisena mielestäni viiden hengen ryhmä oli sopiva. Kehtasin näyttää oman kömpelyyteni, enkä tuntenut olevani muita huonompi, olin sentään hyvä letunpaistaja.

Olin lähtenyt reissuun täyttääkseni Outasusi-vaatimuksista talvisen osan. Tarkoitukseni oli tehdä vain tämä hiihtovaellus, mutta ei sitä tiedä, jos vaikka toisenkin kerran…

Kokemukset ainakin olivat jatkon puolella. Siitä suuret kiitokset koko porukalle ja ennen kaikkea Raimolle, joka uskalsi ottaa minut mukaansa, täyttä näin 11 vuotta sitten tekemänsä uhkauksen.

Marjatta

Vinkkejä lentomatkaa suunnitteleville vaeltajille

Kun mielit matkata lentäen vaellukselle, perehdy uusimpiin matkatavararajoituksiin, sillä määräykset ovat tiukentuneet tämän vuoden aikana. Kesällä on käynyt lukuisia kertoja niin, että rinkka on jäänyt lähtökentälle turvatarkastuksen tutkittavaksi kun vaeltaja on matkannut määränpäähän.

Muutamia vinkkejä asian tiimoilta:

- kuten tunnettua, keitinten polttoaineita (esim. kaasua, sinolia, bensiiniä...) ei koneeseen saa ottaa lainkaan vaan ne on hankittava vasta perillä. Jämiäkään et tietenkään voi tuoda kotiin takaisin vaan niille on löydettävä sopiva jättöpaikka.
- älä pakkaa rinkkaasi polttimia tai polttoainesäiliöitä vaan ota ne käsimatkatavaroihisi. Turvatarkastus haluaa avata esim. Trangian polttimentodetakseensentyhjäksi! Sama koskee taatusti petrooliikeitinten säiliöitä.
- tulitikkuja ei saa pakata ruumaan lainkaan ja mukana niitä saa olla yksi rasia matkustajan taskuissa, eikäsimatkatavaroissa. Helposti syttyvät 'strike anywhere'-tikut ovat täysin kiellettyjä.

Yllä oli vain muutamia esimerkkejä, ajantasaista tietoa löydät netistä: www.ilmailulaitos.fi/turvaasiat tai www.finnair.fi>matkustusohjeet tai soitttamalla näihn laitoksiin.

Vappu Hietala

Johtajasusien harrastusnäytteet

1970			
55	Martti Heikura	Varkaus	Rinkkapulkan kehittäminen
56	Väinö Martikainen	Tampere	Varustaudu aina pahimman varalle
57	Kauko Romppanen	Tampere	Kokemuksiajahavaintojamuovinkäytöstäerä retkellä
58	Tuula Salomaa	Helsinki	Maastohiihdon opetuksen järjestäminen tunturihiihtokeskuksessa
59	Mauno Vehkaoja	Seinäjoki	Havaintoja ja johtopäätöksiä Lapin metsä- ja porotaloudesta
60	Jouko Vuorinen	Kokkola	Erilaisten makuupussien ominaisuudet ja sovel tuvuus lumessa yöpymiseen
61	Taisto Vuorinen	Kokkola	Tussipiirroksia ja öljyvärimaalauksia
1971			
62	Matti Aro	Lahti	Vesistön ylityksestä ja eräretkeilyn olosuhteista Lapissa ennen ja nyt
63	Ritva Hietamies	Raahe	Sevettijärven kolttien elämästä
64	Pekka Huttunen	Pieksämäki	Suunnittelu ja johtanut Susikyrön rakennustalkoita
65	Heikki Hänninen	Karhula	Eräretkivarusteiden testaus ja kehittely
66	Kauko Härkönen	Iisalmi	Itse suunniteltu ja tehty nylonkankainen teltta
67	Keijo Jokiranta	Voikkaa	Hiihtokurssien vetäjä ja analysoinut kurssien onnistumiseen vaikuttavia tekijöitä
68	Ella Kautto	Joensuu	Leiriytyminen maastossa”
69	Taisto Lötjönen	Varkaus	Kokemuksia eräretkeilyvälineistä mm itse suunnitellut loue- ja harjateltta
70	Reijo Mauno	Kuusankoski	Suunnitellut ja kokeillut pyörillä kulkevaa retkitavaroiden vetopeliä
71	Alpo Mäntynen	Helsinki	Ensiaputoiminnan soveltaminen eräretkeilyyn
72	Arvo Rita	Helsinki	Eräretkien osallistujien suorituskyvystä ja kuntotasosta
73	Yrjö Salomaa	Helsinki	Puujumalien mahti ja kivijumalien kunnioitus Lapissa
1972			
74	Reino Lahtinen	Helsinki	Lokan ja Porttipahdan tekojärvien vaikutusta porotalouteen, kalastukseen, ilmastoon ja retkeilyyn
75	Lasse Muola	Mänttä	Eräretkeilyn luonteen muuttuminen ja retkeilijämäärän kasvun vaikutus ihmissuhteisiin
76	Mauri Mäkelä	Helsinki	Utsjoen ja Sevettijärven seudun kalastuksesta
77	Aapo Paavilainen	Tikkakoski	Ilmavoimienpelastuspakkauksensopivuus retkeilijöiden käyttöön
78	Veikko Parkkinen	Tampere	Saamelaisesta seitakulttuurista
79	Arvo Piilikangas	Tampere	Varusteidenkuljettamiseentarkoitettukottikärryt ja vesistön ylitys pressulautalla
80	likka Sarparanta	Rauma	Samuli Paulaharjusta, Lapin suuresta vaeltajasta
81	Maija Tuhtonen	Tampere	Eräretkenainoannaisjäsenenongelmalähteäkö vai ei
1973			
82	Keijo Laiho	Helsinki	Poroaidat ja niiden käyttö
83	Kyösti Lamminjoki	Helsinki	Suunnitellun Inari Angelin tien vaikutuspiiriin kuuluvien asukkaiden haastattelu tien vaikutuksesta heidän elämäänsä
84	Urpo Mikkonen	Kuusankoski	Terveydellisten näkökohtien huomioonottaminen eräretkellä
86	Jouko Ohisalo	Helsinki	Aili, Lapin lentävä vaeltaja
87	Pentti Ranta	Helsinki	Mäntyjen kelottuminen Lapissa
88	Kalevi Rantanen	Helsinki	Eräretkeilijä ja karhu
89	Antti Reeni	Riihimäki	Rinkkapulkan kehittely ja rakentaminen
90	Eeva Reeni	Riihimäki	Laavurankinen
91	Allan Vainio	Hämeenlinna	Poroelon hoitotoimenpiteet ja laiduntaminen
92	Soili Vuorinen	Kuusankoski	Lako-telttakamina Saariselällä

Jatkoa seuraavassa numerossa

Aamusoutu. Kuva: Ilkka Vainio.

Kavtsilaiset samoilivat kirkkoveneeellä Inarijärvellä

Päivän pituisia kirkkoveneretkiä on tarjolla monen eri ohjelmapalveluyrittäjän toimesta, mutta varsinaista läpimurtoavapaa-ajanviettotapana se ei liene saavuttanut.

Tunturikerho Kavtsille ajatuspitkästäkirkkoveneretkestäsyntyientisenkilpasoutajan Tuomo Väliahon aloitteesta. Tuomo oli miettinyt muuta käyttöä seuransa veneille, kun kilpaharrastus oli alkanut hiipua.

Retkivesistöksi hän valitsi rohkeasti Inarijärven – tuon monelle kokeneellekin veneilijälle tuntemattoman vesistön.

Tällaista souturetkeä emme tiedä ennen tehdyn, joten valmistautuminen perustui olettamuksiin käytännön tilanteista, joihin piti löytää ratkaisu.

Näin vaativalla retkellä on ehdottomasti hallittava vesiliikenteen säännöt, ymmärrettävä veneilyn vaaratjaosattava toimia sään suomissa rajoissa. Kuten kaikille retkille, kerho teki perusteellisen pelastus- ja turvasuunnitelman sekä vastuujaon.

Nuotio- ja kalastusluvat oli myös hankittu, GPS ja kaikuluotain olivat matkassa. Tuomo vastasi koko samoilun lisäksi vesiosuudesta, Kyösti Lamminjoki puolestaan maaosuudesta.

Turvaveneeksiotettiintavallinen perämoottorivene, mikä osoittautuitodellatarpeelliseksi – onneksi ei niinkään varsinaiseentarkoitukseensavaan lepovuorojen käyttöön sekä sopivien tauko- ja yöpymispaikkojen etsimiseen.

Soutumatkaa 20 - 40 kilometriä

Osallistujat jakaantuivat kahden hengen ruoka- ja telttakuntiin. Matkan mukavuuksiin kuului autiotupien hyödyntäminen, joissa oli halukkaille mahdollisuus sekä nukkua että laittaa ruokaa.

Matkaan lähdettiin klo 9:00. Jaloittelutauot olivat 1,5 tunnin välein ja keskipäivällä vähintään 2 tunnin ruokatauko. Soutumatkat vaihtelivat 20-40km välillä ja keskimääräinen soutuvauhti oli 7-8 km/h. Leiriytyminen tapahtui klo 16:00-18:00 aikoihin.

Terveydelliset vastoinkäymiset rajoittuivat hiertymiin ja pariin laiturilta putoamiseen, joista suureksi onneksi selvittiin mustelmilla.

Vaeltaen rajapyykille

Retken kesto oli 11 vuorokautta, johon sisältyi 3 päivän, noin 60 kilometrin maavaellus kolmen valtakunnan rajapyykille. Tämä maavaellus jatutustumisetseudunnähtävyyksiin sekä souturetki yöttömässä yössä olivat onnistuneita valintojaretken suunnittelussa.

Aikataulu oli laadittu myös sen verran löysäksi, että oli aikaa vain olla, vaikkapa kalastaa tai nautiskella pienistäkin suonpainanteista löytyvistä, kypsymässä olevista lakoista.

Kirkkoveneessä on normaalisti 14 soutajaa ja perämies. Nyt poistettiin kuuden henkilön penkit niin, että tavaroille saatiin tilaa. Perämiehen ja tähystäjän lisäksi venettä vietiin eteenpäin 8 soutajan voimin. Turvaveneessä oli kaksi henkilöä. Soutumatkaa kertyi yhteensä noin 200 km, mikä oli aloittelijalle kunnioitettava saavutus.

Tavaran paljous kauhistutti

Lähdimme aamulla Ivalon Veskoniemestä kohti ensimmäistä yöpymispaikkaamme, Kaikunuoran punaista tupaa. Tavaran paljous on tietenkin aina kauhistus, mutta ennen pitkää rinkat, teltat, makuualustat, ruokatarvikkeet, keittimet ym löysivät oman paikkansa veneessä.

Lyhyen soutumatkan jälkeen nousimme Korkea Maurasaarelle tutustumaan ikiaikaiseen jääluolaan. Muitakin luolia näytti saaristossa olevan, mikä lisäsi ihastusta tähänkattilavajoamanmuodostamaan järveen 3000 saarineen ja karineen.

Jääluolaa ovat saamelaiset käyttäneet kalojen säilyttämiseen ja tiettävästi rosvot saaliiden kätkemiseen. Luolan lävitse on pääsy toista tietä ulos, mikä ruokki lapsenomaista mielikuvitustamme ja antoi tähänpieneenpatikointiosuuteen seikkailun tuntua.

Peilityyni ulappa

Punaiselta tuvalta lähdettyämmeensimmäinenpysähdys oli vastarannalla näkyvä Täyssinän rauhan (1595) pyykki. Satapetäjäselkäylitettiinihaillen horisonttiin asti ulottuvaa peilityyntä ulappaa.

Tässä vaiheessa Inari ja luonto olivat jo näyttäneet parhaat puolensa – tyynen järven selän, kivikkorantojen upean majesteetillisuuden ja suoniittyjen silmiä hivelevän vihreyden.

Muita veneilijöitä oli vähän ja mökkejä harvassa. Kaikkea sitä, mitä etelästä ei enää löydy. Ihmeeksemme myös lintuja oli vähän, mistä syystä luonto tuntui kummallisen hiljaiselta.

Läheltä piti - kalansaaliita

Tuurakiven saari tarjosi yöpymispaikaksemmehienot telttapaikat ja hiekkarannan uimiseen. Suuri Sammakkoselkä oli rasvatyyni ja aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta soutaessamme kohti Kessivuonoa, joka oli päivän tavoitteemme.

Ruokatauolla Kirakkaniemessä saimme nauttia hiekkarantaanpäättyvästälahden poukamasta. Kalaonni ei retkellä juurikaan suosinut, jos ei lasketa ”lähellä piti tapauksia” – hilpeyttä sen sijaan aiheuttivat monet pohjakiviin hukatut uistimet, joita yritettiin sukeltamallakin saada takaisin.

Kessinvuonossa saimme hienonsäilytyspaikanylimääräisille tavaroillemme ystävällisen arkkitehti Esko Lehmolan kesäasunnon pihalta. Isäntä johdatti myös ryhmämme leiripaikalle, parin kilometrin päähän Kessijoen varteen, entisen Kessin suurkämpän piha-alueelle.

Kuukkelit tervehtivät

Sää suosi jälleen, sillä helteen jälkeen saatiin patikointiosuudelle melko viileää säätä. Maasto-osuudella oli mahdollisuus huomioida kasvustoalähemmin:lehtosinilatva, kirkiruohot ja maariankämmekät kukkivat, nauttimme myös ensimmäiset kypsät lakat. Paarmoista ja hyttysistä ei ollut tietoakaan. Kuukkelit tervehtivät silloin tällöin.

Maasto oli vaihtelevaa: männikkökankaita, suota, suota ja kivikkoa. Kantojärveltä alkaen seurasimme rajavyöhykkeen reunaa, puihin kiinnitetyillä, keltaisilla ”Rajavyöhyke. Pääsy ilman lupaa kielletty. Laki 17.5.1947” -nauhoilla viitoitettua reittiä.

Ristijärven leiriltä teimme kokopäiväretken kolmen valtakunnan rajapyykille kevyillä kantamuksilla.

Vain askeleen päässä

Rajapyykillä herttaiset, nuoret rajaa vartioivat norjalaiset asevelvolliset ottivat pyynnöstämme auliisti ryhmäkuvia. Raja-alue on aina hyvin vaikuttava – Venäjä vain askeleen päässä!

Lähtiessämme Kessivuonosta tuuli yltyi niin paljon,

Sammakkoselällä. Kuva Tuomo Väliaho.

Yhteiskuva napattiin patikkaosuudella. Kuva Tuomo Väliaho.

Kelo. Kuva: Ilkka Vainio.

että rantauduimme jo puolelta päivin Kirakkaniemen kärjen pieneen suojaisaan vuonoon. Vasikkaselälle ei ollut menemistä. Pystytimme suosiolla teltat ja jäimme odottelemaan sään selkenemistä seuraavaanaamuun. Lepopäivä ei ollut pahitteeksi patikointiosuuden jälkeen.

Tuuli tyyntyi

Aamulla pääsimme kuitenkin matkaan, tuuli oli tyyntynyt niin, etteivät vaahtopäätenääkaatuneetveneensyliin. Suojaisessa salmessa Pikku Roiron eteläkärjessä pidimme jaloittelutauon. Sieltä läksimme Sammakkoselän yli kohti Kärppäsaaren autiotupaa.

Sumua oli niin paljon, että vastarantaa ei näkynyt. Gps:n suorasuuntauksella myötätuuli kiidätti meitä eteenpäin metrin korkuisten aaltojen nuollessa veneen laitoja.

Saarilla ja niemillä on hauskoja nimiä kuten "Päänpyörittäjä" (saari) ja "Hanhenkeittämäniemi". Ruokatauon jälkeen, edelleen hyvässä myötäisessä, jatkoimme matkaa Hirvinuoran kautta Kaikunuoran Punaiselle tuvalle.

Ikimuistoiset löylyt

Seuraavana aamuna jatkoimme Hoikka Petäjäsaaren veneilytukikohtaan. Siellä on autiotupa, kota ja yksi suuri ja toinen hieman pienempi laituri. Hieno paikka. Iltapäivällä saavuimme yöpymispaikkaamme, Suovasaarenpoukamaan, jossa oli kota ja vanha turvekattoinen pieniränsistynyt sauna.

Kiuas oli vinossa oleva, kivillä peitetty kamiina. Oven lasittomaan ikkuna-aukkoon laitoimme muovin ilmastointiteipillä. Saimme kuitenkin ikimuistoiset löylytistuessamme puupöllien päällä lauteilla.

Vastamyöhemmin tajusimme, että sauna itseasiassa olikin vanha autiotupa.

Häkellyttävä auringonnousu

Suovasaaresta noin 5 km etäisyydellä sijaitsee Saamelaisten muinainen uhripaikka, Ukko-saari, sekä hautuumaasaari.

Auringon laskiessa soudimme Hautuumaasaarelle, jossa 1400 haudasta muistutti vielä muutama apean harmaa kallistunut puuristi ja jokunen valurautaristi, miljoonien hyttysten vartioimana.

Auringonnousua kiipesimme odottelemaan 30 m korkeuteen Ukko-saaren huipulle. Juhlistimme tilaisuutta keittimmällä oikeat porokahvit. Kuksat huulillamme nautimme yli Inarin avautuvaa näkymää, joka oli häkellyttävän upea ja nouseva aurinko peilityyntä järveä vasten suorastaan mykisti kauneudellaan.

Lumoutuneena näkemästämme soudimme hiljaisina, kuin varoen tunnelman rikkoutumista, takaisin leiriin.

Merenkulkutaitoja ja aakkosia

Suovasaaresta soudimme vasta iltapäivällä aurinkoisessa, täysin tyynessä säässä, pienten saarien lomitse Petäjäsaareen, jossa keitimme kahvit ja nautimme olostamme. Viimeiseksi yöksi leiriydyimme Palkissaareen, josta aamullapujottelimmesaarien välistä Kalttoselän yli Mahlattinuoraan.

Väylä kapeni ja teki mutkan Kivisalmen kohdalla niin, että kaikki merenkulkutaidot ja lukuisa määrä aakkosia tarvittiin selviytyäksemme salmen rannalle tauolle.

Sen jälkeen ylitimme Nuoransuuselän, ohitimme Jaarasaaren ja Joensuunselän yli näkyikin jo määränpäämme Veskoniemen kalasatama. Soutu-samoilu oli ohi.

Osallistujien päiväkirjamerkinnöistä koonnut Eila Hyttinen.

Lakkoja etsimässä. Kuva: Marjatta Varis.

Tahtiairot. Kuva: Tuomo Väliaho.

Jokahenkilön pihlajanmarjat

Saanko kerätä pihlajanmarjoja rantapuista? Voinko käydä uimassa naapurin laiturilta? Omistamallani vesialueella on katiska - saanko onkia sen vieressä?

Saanko kieltää naapurilta grillaamisen ja radion äänekkään soittamisen keskellä kirkasta päivää?

Teillä tunturilatulaiset on mielipiteitä, kenties omakohtaisia kokemuksia jokamiehen oikeuksien käyttämisestä. Ehkä joku asia mietityttää.

Tarvitsen Teidän apuanne.

Juhlavuotena 2006 kerhopaikkakunnilla ja pääjuhlan yhteydessäpidettävässäseminaarissa käsittelemme jokamiehen oikeuksia ja velvollisuuksia. Silloin tarvitsemme esimerkkitapauksia, joihin haetaan ennakkoon vastausympäristöministeriön asiantuntijoilta.

Pyydän vastaamaan minulle joko kirjeitse tai sähköpostilla.

Raimo Pahkala

Erätaitoja ja elämyksiä - Tunturilatu

Tunturiladun johtokunta ja toimihenkilöt

Johtokunta

Raimo Pahkala, puheenjohtaja, Okta, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI, raimo.pahkala@nic.fi, (08) 637 009, 040 839 6638

Sirpa Alapuranen, varapuheenjohtaja, kerhoasiainhoitaja, Kavtsi, Vallikatu 5–7 A 4, 02600 ESPOO, sirpa.alapuranen@luukku.com, (09) 298 9881, 040 860 5148

Paavo Kramsu, Logi, Lauklähteenkatu 6 A 23, 20740 TURKU, paavo.kramsu@luukku.com, (02) 236 3369, 040 706 2764

Ritva Loimio, Ovtsi, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, riloimio@cc.jyu.fi, (014) 615 282, 040 552 1037

Marja-Liisa Mäki, taloudenhoitaja, Alppas, Torikatu 10 as 6, 13100 HÄMEENLINNA, marja-liisa.maki@fortum.com, (03) 675 9061

Markku Salminen, Kuokte, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, markku.a.salminen@netti.fi, (09) 291 9916 k, (09) 2719 2458 t, 040 548 4600

Lea Sarkeala, Njeallje, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, lea.sarkeala@tmilea-sarkeala.inet.fi, (017) 556 9400, 0400 299 956

Hanna Sinilehto, Kolbma, Männiköntie 5 B 20, 05830 HYVINKÄÄ, hanna-mari.sinilehto@vtt.fi, 040 747 7479

Veijo Taavitsainen, Kuovza, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, veijo.taavitsainen@andritz.com, (05) 281 249, 020 450 5006

Toimihenkilöt

Riitta Gerlin, sihteeri, Kavtsi, Maria Jotunin tie 10 E 52, 00400 HELSINKI, iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598

Pekka Kallio, kämppäisäntä, Logi, Kalttassuo, 20660 LITTOINEN, pekka.kallio@hartela.fi, 050 527 2796

Satu Ojala, toimitussihteeri, tiedottaja, Geatki, Karpintie 13, 32700 HUITTINEN, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi, (02) 560 1085 t, 050 523 4844

Pirjo Sinilehto, jäsensihteeri, Kolbma, Veisunkatu 14 as 5, 33820 TAMPERE, pirjo.sinilehto@kolumbus.fi, (03) 266 2592 k, 040 763 1109

Toimikunnat

Tiedotustoimikunta
Satu Ojala (pj), Riitta Gerlin, Juhana Häme, Raimo Pahkala ja Anne Toivonen

Järjestötoimikunta
Marjut Nummela (pj), Paula Jukala ja Pirkko Westergård

Kämppätoimikunta
Pekka Kallio (pj), Unto Flinkman, Tuure Hakkarainen, Tapani Oksanen ja Lea Sarkeala

Koulutustoimikunta
Marita Maula (pj), Sirpa Alapuranen, Hanna Sinilehto ja Esa Tervonen

Nuorisotoimikunta
Paavo Kramsu (pj), Raija Palosaari ja Pekka Vuorisalo

Retkitoimikunta
Markku Salminen (pj)

Saamelaistoimikunta
Ritva Loimio (pj), Liisa Haapalainen, Juhana Häme ja Seija Ålander

Työvaliokunta
Raimo Pahkala (pj), Sirpa Alapuranen, Riitta Gerlin ja Marja-Liisa Mäki

Susivaliokunta
Veijo Taavitsainen (pj), Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Pirjo Jauhiainen, Marita Maula ja Matti Reittamo

60-vuotisjuhlatyöryhmä
Raimo Pahkala (pj), Riitta Gerlin, Markku Salminen ja Timo Tulosmaa

Tilintarkastajat
Vappu Hietala ja Lasse Luoto

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Raimo Pahkala, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 08 637 009, 040 839 6638 raimo.pahkala@nic.fi
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy, Pl 36, 32701 HUITTINEN pt. 02 5601 085, pk 02 566 654 sähköposti: satu.ojala@huittistensanomalehti.fi
Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi
Tiedotustoimikunta:
Raimo Pahkala, Anne Toivonen, Juhana Häme, Riitta Gerlin, Satu Ojala (pj)

Tunturilatu-lehden ilmestyminen 2005:
Numero 4; aineistopäivä on 11. 11. ja lehti on jäsenillä 29. 11.
Osoitteenmuutokset:
Pirjo Sinilehto, Veisunkatu 14 as. 5, 33820 TAMPERE, puh. 040 763 1109
pirjo.sinilehto@kolumbus.fi
Kavtsilaiset ilmoittavat muutoksensa jäsensihteeri Vappu Hietalalle,
Tilkankatu 12 B 41, 00300 HELSINKI, puh 5873745,
vappu.hietala@welho.com
Hän hoitaa tietojen muuttamisen myös Tunturilatuun ja Suomen Latuun.
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm, ¼ sivu 290 euroa, ½ sivua 540 euroa Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Satakunnan Painotuote Oy
2005

TOIMINTA-MUISTIO

VUOSI 2005

3.-10.9.	Ovtsin kerhoviikko Susi-Kitsalla
3.-10.9.	Njeallje kerhoviikko Susikyrössä
15.-17.9.	Login kerhoviikko Susi-Kitsalla
15.-17.9.	Vihtan kerhoviikko Susi-Tuluksella
4.-6.3.	Kevätkokous ja kevätpäivät Geatkin järjestäminä Kokemäellä
19.-21.8.	Kesäpäivät Njeallje järjestäminä Vuokovdessa
17.-24.9.	Alppaksen kerhoviikko Susi-Tuloksella
7.-9.10.	Syyskokous ja Susiolsel Kumpen isäntäsinä Kolilla

VUOSI 2006

17.-19.3.	• Kevätkokous ja kevätpäivät Ovtsin järjestäminä Vesalan Leirikeskuksessa
25.3.-1.4.	• Login kerhoviikko Susikyrössä
1.-8.4.	• Tunturilatulaisten viikko Susikyrössä
8.-15.4.	• Kolbman kerhoviikko Susi-Tuloksella
17.-24.6.	• Tunturilatulaisten viikko Susi-Tuloksella
29.7.-5.8.	• Tunturilatulaisten viikko Susi-Kitsulla
18.-20.8.	• Kesäpäivät Vihtan järjestäminä, Kaukalusden leirikeskuksessa
15.-17.9.	• Susiolsel Susikyrössä
11.11.	• Syyskokous ja 60-vuotisjuhla Kolbman järjestäminä Tampere-talossa

Partio itärajalla

eli ovtsilaisten johtajasusivaellus reitillä Sevettijärvi – Kiilopää

Uusin voimin Susi-Talakselta etelää kohti.

On pääsiäislauantai, maaliskuun 26. päivä. Kolmihenkinen ryhmämme, Pauli, Aulikki sekä tämän kirjoittaja ovat purkaneet varusteensa taksin peräkärrystä Sevettijärven Semekurtan poroerotuspaikalla ja rensselöityvät niihin. Aurinko pilkahtelee pilvien raoista ja keli tuntuu muutenkin mukavalta. (Toivottavasti kukaan ei saa sydäriä, jos purkupaikan nimi on väärin kirjoitettu.) Kirjoittajalle tämä reissu on uuden ahkion testi.

No niin. Kakki on vähitellen valmista. Liikkeelle. Edessä on kaikenlaisia kokemuksia noin 300 kilometrin matkalla, tavoitteena on johtajasusivaellus. Koska on joiltapäivä, on ensimmäiseen yöpaikkaan vain seitsemän kilometriä. Ennen Sollomusjärven kämppää on jo lieviä varustevaikeuksia. Oma ahkioni vetovyö ei pysy kireällä, sitä on viritettävä jatkuvasti, viimein se suostuu pitämään. Aulikin sukset eivät taas pidä yhtään. Käyttöön otetaan Paulin varasukset, niin eteneminen sujuu paremmin. Kämpällä ei ole ketään, kun päätämme ensimmäisen etappivälin. Se on kuitenkin lämmin. Saamme seuraksemme kolmihenkisen ryhmän, joka yöpyy pihallalaavuvaatteiden alla. Pakkanen kiristyy 16 asteeseen.

Valkoisuudesta ilmestyvät koiravaljakot

Sunnuntaiaamuna eteneminen pääsee käyntiin. Sää on lähes pilvinen ja pakkanen lauhtuu. Sollomusjärvi – Vestijärvi – Suolisjärvi – Suolistaipale, jonne toinen päivämarssi päättyy. Paikalla ei ole tällä kertaa espanjalaisia eikä muitakaan. Jo paketoiduttuamme makuupusseihin tulee Sollomusjärven kämpän pihassa tulilla yöpynyt seurue korjaamaan keitintään ja yöpyy siksi sisällä.

Maanantaiaamu. Oni virinnyt navakanpuoleinen vastatuuli, kun jatkamme lounaaseen Suolisvuonoa pitkin. Lisäksi pöllyttelee sakeita lumikuuroja niin, ettei rantoja tahdo erottaa. Yhden tuprakan aikana valkoisuudesta ilmestyy kaksi tsekkiläistä koiravaljakkoa. Pisterin kämpällä on vilustumistaan parantaleva yksinäinen vaeltaja, joka jää kämpälle lähtiessämme kolmannelle etapille.

Sää on taas mukavan tuntuinen, kun suuntaamme hikiliidättimiemme kärjet etelään pitkin Kuoskerniemen syrjää. Tapaamme jäällä moottorikelkkaseurueen, joka kertoo säätiedotuksen luvanneen jatkossa viittä lämpöastetta, kun nyt on vähän pakkasen puolella. Kessivuonon perälle on sitten aika pystyttää ensimmäinen telttaleiri. Lettukekkerien jälkeen pakkaudumme yöpuulle. Tunnelma on varsin tiivis ja lämmin. Aamulla lämpömittari näyttää jo plus yhtä astetta, kun jatkamme kohti Paatsjokea. Silta on sula ja kuiva. Ahkioiden kantaminen sen yli on vähän hikinen homma. Keli on muuttunut nuoskaksi.

Susi-Talaksella piisasi lumitöitä

Madjärven pohjoisrannalla vietetyn lämminhenkisen telttayönjälkeen eteneminen jatkuu leudossa nuoskakelissä: Paksuvuono – Nellim – Haapakuru – Sarmijärvi – Susi-Talas. Edessämme ovat melko mittavat lumityöt, sillä tukikohdassamme on käyty edellisen kerran 19. helmikuuta. Kun tulee kämpälle jo puolen päivän aikoihin aprillipäivänä, on aikaa tehdä olo varsin lokoisaksi.

Mikäpä onkaan saunomisen aikana istahtaa välillä lumihankeen jäähdyttelemään paistinpannun kokoisten räntähiutaleiden lähjähdellessä paljaalle iholle. Tunnelma on täydellinen, kun kämpällä odottaa mahtava lettuvuori.

Uusin voimin taival jatkuu etelää kohti. Nousu Sarmin selänteelle paneehienporisemaan. Paljakkaan päästyämme kelkan jälki häviää, mutta onneksi ylhäällä kantaa. Keli muuttuu aivan läskiksi pudottauduttuamme palaneen Tunturikodon pihapiiriin. Maasto on ahkiolle hankalaa, kun keli on pehmennyt. Juuri ennen Arttajärveä maastoudun. Toisesta aisasta murtuu yhdysholkki ja suksiside vaurioituu. Aisan holkki on vaihdettava ja sidettä vähän viritettävä pihdeillä. Taas eteenpäin.

Sukuvika on se kun suksi ei luista...

Takassa tuli

Valolompolon pikkuinen kämppä on varsin viihtyisä hotelli, jonne sovimme mukavasti. Takassa on tuli jo valmiina, mutta ketään ei näy. Myöhemmin paikalle tulee ivalolainen pariskunta moottorikelkalla. He pakkaavat varusteensa jasanovat lähtevänsä Nangujärvelle, sillä kelkkamies väistyy aina suksimiesten tieltä.

Aamulla taivas on kirkas ja pakkasta kahdeksan astetta. Hanki kantaa kohtalaisesti. Pienen etsimisen jälkeen sopiva reitti löytyy. Läpsyttelemme Kolmosjärven ja Vuoksijärven yli kohti Rajajoosepin tietä. Lasketellessamme Näätämörostosta Vuoksijokea kohti ahkioparkani kokee kovia. Mäki on verrattain jyrkkä ja jäinen, siksi aurausjarrutus ei tehoa. Tuntuu kuin laskisi mäkeä jarruttomalla pyörällä. Ennen kuin vauhti kiihtyy liikaa, on istahdettava. Ja aisat rutisevat. Tällä kerralla ovat molemmat holkit päreinä. Ne korjataan ilmastointiteipillä ja matka jatkuu. Uusi maastoutuminen ja nyt aisat on lastoitettava tunturikoivulla. Tämä viritys kestääkin hyvin Kiilopäälle saakka.

Taivaan täydeltä lunta

Rajajoosepin vartion lähellä vietetyn telttayön jälkeen keli on muuttunut tuppuraiseksi. Lunta tulee taivaan täydeltä ja nyt voi tietä pitkin hiihtää. Ensimmäisen kilometrin taivaltamiseen kuluu kolme varttia. Lumi tarttuu suksenpohjiin niin, että on pysähdyttävä voitelemaan.

Poikkeamme rajavartioasemalla jättämässä reitti-ilmoituksen. Aseman päällikkö muistaa Eurovaelluksen ajalta minut. Tikkuinen eteneminen jatkuu, onneksi ei enää tartu. Kelin vähitellen parantuessa suunnistamme Alemman Kiertämäjärven kautta Ylemmälle Kiertämäjärvelle, jossa on seitsemän belgialaista ja yksi saksalainen, sekä Kyösti, joka on yksin liikkeellä ja yöpyy myöhemminkin samoilla kämpillä kanssamme. Belgialaisilla on ollut vaikeuksia kelin kanssa, sillä he ovat kantaneet suksiaan.

Palaammetakaisin rajavyöhykkeen reunaan ja jatkamme etelään. Ohitsemme menee rajakoirien ja niiden ohjaajien paraati, jonka päätepisteenä on Anterin vanha vartioasema. Anterinmukan kämpällä on riemukas tunnelma, sillä siellä on muitakin ovtsilaisia, jotka eivät ajanpuutteen vuoksi päässeet meidän mukaan. Väkeä on täälläkin, mutta sopu sijaa antaa. Lumi-, räntä. ja vesisateessa jatkamme Hammaskuruun, jossa on aika pitää luppopäivä, jolloin sääkin on taas vähän parempi.

Luiroa kohti suunnistamme taas lumituiskussa. Suksenpohjiin muodostuvat ranskalaiset korot ja hiihto muuttuu kävelyksi ja niinpä takaa kuuluukin: ”Kolme pientä elefanttia marssi näin...”

Eipä taas muuta kuin leuku ja voidepurkki esiin. Luiron Hiltonissa saamme varusteemme kuiviksi ja niinpä muun muassa teltta kevenee huomattavasti.

Maastoutumisen jälkeen.

Viimeinen päivämarssi käynnistyy. Hikiliidättimien kärjet Kiilopäätä kohti.

Tsekkiläinen koiravaljakko Inarinjärven Suolisvuonolla.

Sivistystä kohti

Testattuamme vielä Luiron saunan ja todettuamme sen erinomaiseksi ja yövyttyämme jälleen tutussa seurassa jatkamme tahmeassa kelissä sivistystä kohti. Tuiskun kämpällä on tankattava ja jatkammemelkoraskastaetenemistä välillä suksilla ristinmerkkejä tehden. Keli takeltelee edelleen.

Suomunlaaksoonlaskeutuminen on varsinainen ohjelmanumero. Kelkanjälki johdattelee alas niin, että sitä pitkin lasketellessa tulee varmasti pahaa jälkeä. Hanki kantaa onneksi niin, että alas pääsemme kierrellen ja kaarrellen ilman hämminkejä.

Haikea on taas tunnelma, kun käännämme sukset huhtikuun 10. päivän aamuna Kiilopäätä kohti. Viidestoista ja viimeinen päivämarssi käynnistyy varsin tuttua reittiä auringonpaistaessa pilvien lomasta. Välillä sää vähän pilvistyy ja räpsäyttää pari heikkoa lumikuuroa. Vastaan tulee useita vaellusryhmiä. Tarinaa riittää heidän kanssaan.

Kiilopäätälähestyessämme kohtaamme päiväretkeläisiä enenevässämäärinjalastoitetut ahkion aisat saavat huomiota osakseen. Jo hyvissä ajoin tulemme Kiilopäälle. Sää on seljennyt ja siksi emme vielä mene perille saakka, vaan teemme loppuhuipennuksen Luulammelle. Ahkiot jätämme männikköön noin sadanmetrinpäähänmaalista. Hienoksi muuttuneesta säästä nautimme loppuun saakka. Iltakuuden aikoihin palaamme rensseleidemme luo ja hiihdämme UKK-puiston portista Kiilopään pihaan.

Kanssamme samoilla kämpillä yöpynyt uimaharjulaisseurue tulee kädestä pitäen onnittelemaan. Taakse on jäänyt 317 kilometriä ja timanttisia elämyksiä kokeneina toteamme yhteen ääneen:

Me teimme sen!

Esa

Lumipyry ei häiritse yhtään taukopaikan tunnelmaa.

Noitarummusta nykypäivään

Reeta Valtonen esittää Lapin runoja ja proosaa Stoassa, Itä-Helsingin kulttuurikeskuksessa osoitteessa Turunlinnantie 1, Itäkeskus 15. lokakuuta klo 16. Esityksen on ohjannut Malla Kuuranne.

Esityksen tekstimateriaali koostuu alkuperäisistä lähteistä sekä tämän päivän kirjailijoiden teksteistä.

Ohjelma myötäilee historian kulkua saamelaisten tulosta Suomeen, loittonemisesta Lappiin ja aivan tämän päivän tapahtumiin saakka.

Joidenkin sanojen ja sanontojen käyttö voi olla outoa, mutta niissä piilee koko esityksen viehätys.

Lapin joiut ovat ikivanhaa runoutta ja niiden alkuperä peittyy tuntemattomaan. Joiku on yksinkertaisimmillaan enemmän sävelmä kuin runo, mutta aikojen kuluessa sille on tullut myös kertova tehtävä.

Täsmällisiä aikamääriä Lapin runoudesta voidaan mainita 1500-luvulta, jolloin muistiinmerkitsijä on siirtänyt suullisen perinteen kirjalliseksi.

Esim. Sydämeni lämmin –runo on noin 500 vuotta vanha ja samalla ensimmäinen muistiin kirjoitettu runo.

Ensimmäisen kerran esitys on nähty vuonna 1983. Viime vuoden keväällä Reeta Valtonen vieraili Turussa.

Kesän kämppäuutisia

Susi-Talaksella tehdään tarvittavia korjaustöitä kesällä 2007.

Laajennettukämppätoimikunta kokoontui Kyrössä 13.6.2005. Tässä tilaisuudessa Seppo luovutti kämppäisännän avaimet allekirjoittaneelle japuheenjohtaja Raimo kiitti Seppoa pitkäaikaisesta kämppäisännän työstä Tunturiladun hyväksi.

Haluan kiittää johtokuntaa luottamuksesta jota sain, kun valittiin uutta kämppäisäntää. Otan tehtävän nöyrällä mielin ja kiitollisuudella vastaan. Yritän palvella kaikkia tunturilatulaisia parhaan kykyni mukaan.

Tiedän ne velvoitteet ja perinteet, kun tätä työtä tehdään. Arvostan Seppoa työstä, jota hänen johdollaan on tehty ja kiitän häntä ohjeista ja opastuksesta, jota sain, kun teimme kämppäkierrosta.

Innostunutta talkooväkeä

Muistan hyvin myös ne ajat, kun rakennuspäällikkö Pekka Huttunen johti Lapin tukikohtien rakentamista ja mieleeni on jäänyt, kuinka suurella antaumuksella talkooväki niitä töitä jo silloin teki. Sama henki on jatkunut Sepon aikanakin.

Kämppäkierroksen aikana todettiin kaikki Tunturiladun kämpät hyvin hoidetuiksi. Huomaa, että tunturilatulaiset ovat pitäneet hyvää huolta kämppien kunnosta ja siisteydestä, ja on huolehdittu asioista, joita kuuluu ottaa huomioon.

Korjaussuunnitelmia tuleville vuosille

Kun tukikohtia käytetään, aina tapahtuu kulumista ja tulee korjailtavaa; nyt tehtiin korjaus- ja kunnostussuunnitelmat kaikkiin kämppiin tuleville vuosille. Tätä kunnostustyötä aloiteltiinkin jo Kyrössä tehdä; käymälä laajennettiin kaksiosaiseksi, kuitenkin maakuoppasysteemi on vielä. Vesikattojen piipunjuuria korjailtiin, Aihkin puuttuvat maalaustyöt julkisivuilla tehtiin ja viemäröinti keittiöstä saatettiin kuntoon. Hankittiin keittokatoksen taakse pylväitä ulkoportaiden korjausta varten, tehtiin polttopuille katos ja piha-alueiden siivousta. Yöpymiset eri kämpillä laskettiin ja rajat käytiin joka kohteessa. Suurkiitos emäntäväelle erinomaisesta ruokailujärjestelystä.

Turvallisuussuunnitelmat kunnossa

Koska kuntien rakennustarkastajat ja palopäälliköt olivat mukana kämppäkierroksella, niin jokaisen kämpän opaskyltit laitettiin tien varteen ja kiinteistöissä tehtiin palo- ja rakennustarkastus sekä esitettiin viranomaisille tekemämme palo-, pelastus- ja turvallisuussuunnitelma. Suunnitelma on nyt laitettu kämppäkirjoihin.

Viranomaisilla ei ollut missään kiinteistössä juurikaan mitään huomauttamista, mutta näissäkin vapaa-ajan kohteissa on pidettävä huoli tulisijoista, jauhesammuttimientarkastusajankohdista, palovaroittimen toimivuudesta, nestekaasuletkujen kunnosta sekä kulkuväylät on pidettävä auki, paloportaat katolle kunnossa, nuohous hoidettava. Nämä asiat on esitetty tarkasti turvallisuus- ja pelastussuunnitelmassa.

Tunturiladun turvallisuuspäällikkö on Lea Sarkeala. Hän hoitaa myös kämppien sisäpuolisen varustelun. Lea on jo aloittanutkin työn; kämppäkirjanjärjestykseenja ajan tasalle laittamisella.

Olisi hyvä, kämpillä kun ollaan, kirjoittaa puutteet ja huomiot kämppäkirjaan tai jos teet jotain työtä, merkitä sekin kämppäkirjaan.

Vieraskirjaan taas kirjoitetaanmerkintäpäiväkäynneistäkin sekä aina päivämäärät yöpymisistä ja montako henkilöä. Tietenkin voidaan kirjoittaa muitakin kuulumisia. Aihkin varaukset hoitaa Raimo Pahkala.

Akukammi kuntoon juhlavuotena

Vuosi 2006 on Tunturiladun juhlavuosi (60v). Johtokunta on neuvotellut metsähallituksenedustajienkanssa, että Tunturilatu hoitaa 2006 kesällä Akukammin kunnostustyöt (voidaan joutua purkamaankin). Tämän johdosta kämppätoimikunta on päättänyt, että kesällä 2006 pidetään yhteiset talkoot ja tehdään tämä työ.

Rakennussuunnitelma ei ole vielä valmis, mutta varmaan tässä syksyn aikana kyllä. Metsähallitus hankkii rakennustarvikkeet kuljetuksineen. Uudistettu kammi jäisi sitten kyllä metsähallituksen omistukseen, mutta kyllä tästä työstä Tunturilatu saa myönteistä huomiota.

Jos väkeä tulee enemmän, voitaisiin jakaa niin, että osa ihmisistä jäisi Kiisalle, jossa on tarkoitus peruskorjata Pekan kammi ja muutakin korjailtavaa on.

Asuminen tapahtuu Akukammilla teltoissa, Akumaja on käytössä ja Kiisalla asutaan kämpässä sekä sauna on käytettävissä. Tunturilatu järjestää ruokailut.

Kun 2005 syksyllä viikoilla 36 ja 37 on väkeä Jyväskylästä ja Turusta Kiisalla, niin tehdään tarkemmin suunnitelmaa tulevista töistä ko. kohteissa ja on ajateltu vähän aloittaakin jo.

Kiisan käymälää kohennetaan, rakennetaan imeytyskenttä saunalta maastoon. Tehdään suunnitelma kammin korjaamiseksi ja käydään Akukammilla metsähallituksen edustajan kanssa.

Viikkoa tai kahta ennen Susiaisia 2006 on päätetty pitää talkoot Kyrössä. Keittokatos korjataan, vesikatteet huolletaan, kaikki ulkoportaitten kaiteet korjataan, piha-alueetsiivotaanjasisäpuolisiavarustuksiaparannetaan. Sokkelit puhdistetaan, slammataan, ilmastointia ja tuuletusta parannellaan, päärakennuksen kylmäkellari puretaan (katsotaan uusi käyttö tähän tilaan) ym. korjaustöitä.

Talaksen korjaustyötjäävät kesään 2007.

Talkoojärjestelyistä tarkemmin kevään Tunturilatulehdessä.

Pekka Kallio
kämppäisäntä

Kesäpäivät Linnansaaren kansallispuistossa

Höyrylaiva lähtövalmiina.

Tunturikerho Njealljen jäsenten idea rikkausilmenitaas kerran; kesäpäivien vietto tapahtui tänä vuonna erikoisessa paikassa, Linnansaaren kansallispuistossa.

Jo matkustaminen Varkaudesta juhlapaikalle oli hyvin erilainen, tavallisuudesta poikkeava. Se tapahtui höyrylaivalla. Oikeastaan kyseessä oli kaksoislaiva, matkustimme kylkimyyryämatkustajaproomun kanssa, se oli kiinnitettynä varsinaisen laivan kylkeen. Meitähän oli lähes sata henkeä emmekä olisi mahtuneetkaan yhteen alukseen.

Koko matkan ajan vallitsi kaunis tyyni ja lämmin kesäsää. Jopa säiden suhteen järjestäjät olivat osanneet ennakoida sopivan ajankohdan!

Mikäpä oli istuskella laivan kannella, katsella kaunista järvimaisemaa ja jutustella tuttavien kanssa.

Matkan alussa tarjottiin tulokahvit laivan salongissa voileipien ja kakun kera. Neljän tunnin matkanteko ei tuntunut pitkälle. Katseltiin lintuja ja tähyiltiin norppia, viimeksi mainittuja ei tainnut näkyä.

Linnansaaren laiturissa rantauduttuamme Metsähallituksen edustaja kertoi kansallispuiston historiasta ja esitteli saarta ja sen monimuotoista luontoa. Paikalla oli myös Rantasalmen matkailualan edustaja, hän kertoi erilaisista matkailuun liittyvistä tarjonnoista alueella. Asiat hän esitteli värikkääseen savolaiseen tapaan.

Leirintäalue oli muutamien satojen metrien päässä satamasta. Alkuun hyvin kivinen polku tasoittui ruohoiseksi niityksi, jolle pian kohosi telttakylä. Osa majoittui leirintäalueen mökkeihin.

Ruokailun jälkeen – ja jo ennen sitäkin – tutustuttiin alueen polkuihin ja polunvieriin. Monet tulivat metsästä muovipussienkanssa, pusseissa mustia torvisieniä ja tatteja. Alue on hyvin sienirikasta, tästä kertoikin jo satamassa metsähallituksen edustaja.

Illalla saunomisen jälkeen, seurustelun, letun- ja makkaranpaistonlomassa saimme nauttia ylätysohjelmasta. Eteläsavolainen Simola-kvartetti olikanssammesamanaikaisesti Linnansaaressa. Heidän jokakesäinen purjehdus- ja soittoretkiviikonloppunsa sattui kesäpäiviemme aikaan.

Hämärtyvässä kesäillassa saimme nauttia barokkimusiikista, todella miellyttävää kuultavaa! Elokuun täysikuu vielä nousi niemen takaa antamaan oman tunnelmansa iltaan.

Kuten tunturilatulaisten yhdessäoloon kuuluu, laulettiin nuotiolla aamupuolelle asti ja nautittiin kesäisestä yöstä.

Nukkumaan ehdittiin – kuka mihinkin aikaan.

Aamulla sitten leirin purku ja aamupalan jälkeen ja aamupalan jälkeen paluu satamaan. Laiturilla lähtölaulut ja astuttiin laivaan. Kun oli todettu, että kaikki ovat tallella, laivamme irtosi satamasta ja lähti vesille korvia huumaavantorventörähdyksen kanssa.

Menomatkalla ostetut arvat ja arpajaiset jännittivät jokaista. Arpajaisvoitot olivat runsaat ja mahtavat. Varsinaista päävoittoa, viikonloppua luksusmökissä Oravissa, toivoi tietysti jokainen arvanostajan osuvan kohdalleen. Sen sai sitten Veijo (kävi vähän katteeks!)

Ravintolat pelasivat paluumatkallakin kuten ”loistoristeilijällä” kuuluukin, Njealljen naiset perustivat makkarangrillauspisteenkannelle.

Naiset järjestivät kanttiinipalvelun, kahvia, teetä, mehua, voileipiä ja kakkua.

Lähestyttäessä päätesatamaa Varkautta, ohut pilviverho vahvistui ja alkoikin sataa varovaisesti. Sepä ei enää haitannut, sade peitti onnellisten jäljet.

Kiitokset njealljelaisille todellaonnistuneistakesäpäivistä! Tavataanko Kolilla taas?

Oksasen Kaisa

Linnansaaren esittelyä kuuntelemassa kolme ikäpolvea.

Lähtöä odottelemassa logilaiset, kolbmalaiset ja tsietsalaiset.

Barokkimusiikkia iltanuotiolla.

Risteilyemäntä Lea vauhdissa.

Seremoniamestari Kuosmanen.

KAUPPA AVOINNA

Kaikki tavarat jaetaan kahteen yhteiseen TL:n syysmarkkinoiden ilmoitustaulun (II) 675 946 ilmoitukseen. Tarkemmat ilmoitusehdot Tarkemmat ilmoitusehdot Tavarasta suoritetaan myös myyntipalkkio.

Hyvä tarjous	Alin hinta	Viitenro
Jalkamuusikki	1,70	123
Pressi	1,70	136
Peitekasetti=kamppari 2 kpl	6,20	123
Dvd-levyjen pesuaine	11,80	151
Bagpipe pelkki	1,70	145
Sisu-vaikki	5,40	123
Sisu-vaikki maitoa	6,80	123
(sisu-vaikki vain sisu:a)		
Kamppi-n osoitin	160,-	107
Jalkamuusikki		123
-kamppi (17x5+ mm)	1,30 /kpl	
-pikkukamppi (+2x17 mm)	2,00 kpl/10 kpl tilaus	
Kisamuusikki	3,40	330
Sisu-vaikki kaunis-o-sisu	15,40	120
Jalkavaikka	8,40	204

Kamppi-tavaroita vaihtaa tänään kaksi (2) vuosina Tunturilatun pesänsä ollut kaksikko. Avaamaan uuden vaihtavan TL:n pihakumpalle. Tarjolla on pesänmakkaraa, kamppi-a, kamppikasetteja, kayrro- ja parpatyssäänäyttöjä ym. vaihtoa. Avaamiskaavakkeita saa kamppamaraadia ja sihoon Kuusa Garmilta.

MAKSUASIOISTA

Tunturilatun sanokirjan on Sampo 8000 5- 35331 ja sille tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut, myös uusien jäsenten jäsenmaksut tarpeellisine tiedoineen, esim. osoite välttämätöntä tietoa on. "Vanhat jäsenet" maksavat jäsenmaksunsa Samoon jäsenmaksujen kerääjille/TL, joka on jäsenmaksukortissa vihreänumeroinen. Uudet jäsenet eivät voi maksaa tällä tilillä.

KÄMPPIEN – KIINTEISTÖJEN KÄYTTÖMAKSUT

Näitä maksuja suoritettaessa on toivottavaa käyttää kämppien viitenumeroita. Tällöin ei tarvitse laittaa mitään merkintöjä esim. kämpän nimeä. Viitteettömien maksujen tulo on paljon halvempi pankkikuluilla ja näin säästö on vuodessa huomattava pankkikuluissa. Kämpillä edelleen oma pippa, johon voi myös suorittaa Tunturilaturyhmän kokouksen säätämän minimimaksun + Glenfiddich.

Alkuun kämppämaksu on 15 €/yökko kämppä. Viitenumero 505. Kämpän vuokraa tällä hetkellä Raimo Pahkalalle, jolta saa avaimen. Yhteystiedot löytyvät puheenjohtajan tiedoista.

Kämppien viitenumerot ovat: Suskyrö 505, Sus-Tyläs 607, Sust-Kiv:a 709.

Yhteydenottoja odotellen!

Liikunnallista kesää! Marja Liisa Mäki

www.tunturilatu.fi

RETKIMUISTIO VUONNA 2005

Retkitoimikunta on koonnut listan niistä eri kerhojen suunnittelemista retkistä ja vaelluksista, joihin ovat terveetulleita kaikki tunturilatulaiset riippumatta siitä, ovatko he kerhojen jäseniä vai ei. Tapahtumien yhteyshenkilöt, jotka antavat lisätietoja on ilmoitettu tässä muistiossa tai saatte he selville soittamalla kerhojen yhteereille, joiden puhelinnumerot ovat kerhopalstalla tässä lehdessä.

Syyskuu

1.-8.9 Kumpen juhlaretki käsivarren lappiin. Vaellamme osapituuksia Kumpe
Halti:n suuntaan ja toinen osapituuksia Saanan, Mallan luonnonpuistoon sekä rajapyykin kautta Ruotsin puolen paluille.
Yhteyshenkilö Pentti Huikuri 040 763 2276, pentti.huikuri@pp.inet.fi

Viikko 36 Ruskavaellus Saariselälle. Gnatk
Yhteyshenkilö Airi Ala-Juusela puh. (02) 569917

Viikko 38 Perikkavaellus Salla – Hautajärvi – Ounasjoen kansallispuisto Kavrasi
Kemijärvi – Rukatunturi – Ruka
Tiedustelut: Juha Kokkola 050 528 4539
juha.kokkola@fi.abb.com

9.-17.9 Ruskavaellus Kilpisjärven ympäristössä. Kolhma
Tiedustelut ja ilmoittautumiset: Timo Tulosmaa
050 563 5489

Monet kerhot menevät tunturiviikoilleen omilla linja-autokuljetuksilla.
Kysy kyytimahdollisuutta, jos olet menossa samaan suuntaan ja samaan aikaan, se on kaikille edullista.

Ilmoittakaa kerhot retkiä, vaelluksia, melontaa, pyöräilyä jne. retkimuistioon, sillä joku tunturilatulainen voisi haluta mukaan kaverin puuttuessa, mielenkiintoisen kohteen takia, edullisemman kustannuksen takia jne.

Seuraavan retkimuistion aineisto 31.8.2005 mennessä osoitteella:

Markku Salminen
Vuorikatu 24
04400 Järvenpää
puh. koti (09) 291 9016
markap. 040 546 4600
sähköpostimarkkuu.salminen@ nemi.fi

Retkitoimikunta

Login bussilla Turusta Kolille susiaisiin

Bussimatkan hinta Turusta edestakaisin 50 € - matkan varsilta sopimuksen mukaan.
Bussin reitti Turku Huittinen Tampere Jyväskylä Pieksämäki Joensuu Kolt.
Turusta lähdetään pe 7.10. klo 18.00
Paluu sunnuntaina 9.10. samoja reittiä.
Maksu Login tilille
Nordea 220518-41730, viite 550.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset (viimeistään 5.9.) **Paavo Kramsu**
puh. (02) 2363369 tai 040 7062764.

Kokouskutsu

Tunturilatu ry:n syyskokous pidetään
lauantaina 8.10.2005 kello 11.00
Sokos Hotel Kolissa
Ylä-Kolintie 39, 83960 Koli

Kokouksessa käsitellään Tunturilaisun sääntöjen 7 §:n syyskokoukselle käsiteltäväksi määräämät asiat.

Tervetuloa **Johtokunta**

Tunturilatu ry:n syyskokous ja Susiaiset 7.-9.10.2005 Kolilla

Sokos Hotel Koli

Tervetuloa tutustumaan Kolin kansallismaisemaan ja viettämään kokouspäivä kanssamme.

Ohjelma:

Perjantai 7.10. Ilmoittautuminen ja tulokahvit klo 14.00 alkaen.
Mahdollisuus luontoon kuntoon. Iltaohjelmana yhteislaulua.
Illanvietto ja kanvi. **Maisemaravintolassa** klo 20.00 alkaen.

Lauantai 8.10. (Ilmoittautumisen jatkuu)
Klo 7.10 Aamiainen
Klo 10.30 Avajaiset (hotellin lippujen luovutus)
Klo 11.00 TLn syyskokous
Klo 13.00 Kokouskahvit

Kokouksen jälkeen ohjelmaa:
Luontopolku näköalamaisemassa aamupalan jälkeen
Luontokeskus Ukon esittelyyn tutustumista
Ohjattu pari-koirii näköalamaisemassa
Klo 15.30 Ruokailu (saunomisen klo 18-22 saakka)
Klo 18.30 Susiaiset
Klo 20.00 Ohjelmaa
Klo 20.30 Iltapala
Klo 21.00 Tanssit Maisemaravintolassa

Sunnuntaina 9.10.2005
Klo 7.00-9.00 Aamiainen
Klo 9.00 Aamuhartaus
Klo 9.30 Susien kokous
Klo 10.30 Kansallispuiston esittely ja erityispiirteet
johtaja Lasse Loven
Klo 11.30 Susilounas ja kahvi
Klo 12.30 Arvonnat (luontopolkutarpatuotteet)
Klo 13.00 Päättäjäiset

Maksut: Osanottomaksu 10 €
- sisältyy: tunnuslaina, luontokeskus Ukon opastettu ohjelma ja luontopolku sekä tietysti kokouskahvit.

Majoitusvaihtoehdot:
1. **Teltta 5 €/hlö**, johon ei sis. sauna hotellissa.
2. **Asuntoauto 5 €/hlö**, johon sis. sähköpiste, sauna hotellissa
3. **Majoitus hotellissa**, johon sis. ruokailut ja saunat
- **2vrk/henk. (2hh) yht., 95 €**, johon sis., 2 x yöpyminen, 2 aamupalaa, 2 x ruokailu ja 2 x iltapalat + kahvit
- **1 vrk /henk. (2hh) yht. 65 €**, johon sis. 1 x yöpyminen, 1 aamupala, 2 x ruokailu ja 1 x iltapala + kahvit.
(Yksinasumisen lisämaksu 28 €/vrk.)
Huom. Erityisruokavalioiset ilmoittakaa ajoissa!

Ruokahinnat: **-aamupala 4 €, lounas 7,50 €, iltapala 6,50 €**
la 8.10. lohisoppa, iltapala, savulammaskiusaus
su 9.10. lihavihanneskeitto

Ilmoittautuminen: 3.10.2005 mennessä

Ritva Anttilainen p. 0400 521 769, sähköposti ritva.anttilainen@pp.inet.fi,
Pentti Huikuri p. 040 763 2276, pentti.huikuri@pp.inet.fi

Ajo-ohje: Joensuu-Kajaani no 73 n. 65 km, opasteet Kol. 9 km/Tunturilatu, Tunturilatu-opaste myös Koli kylällä kaupan risteyksessä.

Vanhan Sallan tunturit.

Suomi Päästä Päähän Etappi n:o 4

Joulupukinjotos 2. – 17.4.2005

Kavtsilainen keskimäärin kahdenkymmenen hiihdon ystävän ja ihan yhtä monen ahkion muodostama mahdottoman pitkä letka taivalsi hiihtäen ja vähän saapastellenkin Raja-Joosepista Sallan Pyhätunturille. Matka oli pitkä ja monimutkainen, kilometrejä kertyi Kösän matkamittariin 364 km.

Tarinan alkuosa julkaistiin edellisessä numerossa.

Toisen viikon reitti

Toisella viikolla saimme nähdä miltä näyttävät Ahmatunturi, Verkkomaselkä, Värriöjoki, Naruskan tammi, Ylimmäinen Suoltijoki, Naruskajoen Pystökoski, Naruskan koulu, Tenniöjoki, Kaksuopajanaapa, Kuolaoja, Aatsinginjoki lähellä Kelloselkää, Pyhäjärvi ja Sallan Pyhätunturi.

Toisella viikolla jouduimme hiihtelemään jonkin verran tiepohjia pitkin, mutta enimmäkseen saimme ihailla kauniita suoalueita. Henkeä salpaava oli hetki jolloin laajan suon takaa nousivat näkyviin mahtavat Sallatunturit, Venäjän puolen suuret valkoiset laet ja Suomen puolen matalammat, partaisemmat.

Koulun kello soi Naruskassa!

Märkyys jatkui toisellakin vaellusviikolla ja niinpä letka päätti poiketa Naruskaan yhdeksi kuivaksi yöksi. Ylitettiin Naruskajoki ja kiivettiin tiheään rantataimikkoon. Joka puolella näkyi vain matalaa metsää, ei mitään luvattua kattoa pään päälle missään. Siinä tilanteessa oli aika eksoottista kuulla koulun kellon soivan. Paljon auliimmin kuin muinoin lapsina noudatimme sen kutsua.

Tytöt pääsivät suoraan yläluokalle mutta pojat joutuivat alaluokkaan. Salamannopeasti saatiin todella sievän ja kodikkaan vanhan koulun luokat muistuttamaan kösäkän sisustusta oikein märällä kelillä. Joka paikassa riippui jotakin. Ja joka paikassa touhusi joku jotakin. Taas saunottiin ja syötiin ihanasti, saatiin myös kuunnella mukavaa juttua Sallan ja Naruskan asioista. Moni meistä ajatteli varmaan että olipa mukavaa tutustua tähänkin maailmankolkkaan. Matkailu avartaa, sanoi jo Omar Khajam.

Matkanteko

Ensimmäisellä viikolla riitti uppolunta, johon ladun avaaminen oli haasteellista. Haasteeseen vastasivat "johtoportaan" Ison-Martin, Esan ja Panun lisäksi useat vapaaehtoiset, ainakin Pikku-Martti (ei pieni, mutta pienempi kuin Iso-M.), Seppo ja Tapani. Kovakuntoisia kavereita, Panukin tallasi uppolumessa semmoista kyytiä että hännillä hiihtäjälläkin oli tekemistä.

Letkan vakionopeudensäätimenä toimi Beate, joka piti huolta siitä, että pitkäsäärisemmät eivät vetäneet lyhyempisäärisiä piippuun.

Koska vaelluksella oli tavoite, eli piti ehtiä Sallaan seuraavan Suomi Päästä Päähän etapin lähtöpaikkaan, päivät olivat pitkiä koko ensimmäisen viikon ja vielä toisen viikon alkupuolellakin. Pari n. 35 km päivätaivalta vaativat lähes 12 tuntia uutteraa hiihtämistä. Vastapainoksi tauot olivat lyhyitä. Tunnin välein hörpittiin tai jauhettiin kymmenen minuutin ajan. Pari kertaa päivässä oli puolentunnin tauko, siinä ehti jo istahtaakin ja sekoittaa jotakin mukiin. Alkuiltapäivällä pidettiin vähän pitempi ruokatauko, jolla ehti keitelläkin. Etenemistahti oli kiivas, Paulikaan ei saanut kovasta yrittämisestä huolimatta "lisää taukoja".

Toisella viikolla nähtiin jo, että hienosti ehditään sinne minne pitääkin. Johdon tiukka ote löystyi vähän ja saatiin muutama ihan ylimääräinen epämääräisen pituinen tauko. Ensimmäisellä juhlittiin 300 kilometrin ylitystä juomalla oikeata vastakeitettyä yhteiskahvia ja syömällä Korvatunturin reissulla käyttämättä jääneet joulupiparit, kirsikoita ja vaahtokarkkeja. Seuraavana päivänä kahviteltiin taas varmaankin vain kauniin ilman kunniaksi kaikessa rauhassa.

Omalta osaltaan letkan liikkumisen varmisti Anja huolehtimalla meidät venyttämään, vanuttamaan ja vatkaamaan lihaksiamme ja luitamme aamulla, illalla ja kerran myös sillalla.

Korjauksia, virittelyä ja vaihtoja

Paikoin hirmu liukas latu, paikoin katala uppokeli sekä laskettelu porokuoppakumpareikoissa aiheuttivat ennätysmäärän varusterikkoja. Johtaja- Martilta katkesi rähinäremmi (ei auttanut paljoa). Aisoja meni poikki ainakin 12 jo ensimmäisellä viikolla ja niitä jouduttiin tilaamaan lisää Tulppioon. Lisäksi jokunen vetovyö kärsi, muutamaa ahkiota viriteltiin, vetonaruja uusittiin, jonkun teltan kaaria lyhennettiin jne. Luulisi että edellä luetellut asiat voisivat muodostua ongelmiksi, mutta meidän letkassamme hiihtihäntäpäässä korjaamopäällikkö Kösä vetäen korjaustarvikevarastoa. Hän olisi varmaan kädenkäänteessä selvittänyt pahemmankin jutun, esimerkiksi jonkun kuluneen nivelen vaihdon.

Retkijuoruja ja joutsenet

Retken kestäessä oli liikkeellä useita meheviä juoruja. Tässä (luottamuksellisesti) muutama niistä:

Ismo ja Mirja jatkavat avioliittoaan näinkin vaativan retken jälkeen. Tuomo laittaa joskus tulitikkuja keittimen polttoainesäiliöön. Siisteyttä rakastava Anja yritti viedä Marjatan likapyykit roskikseen.

Eilan ja Ripsin telttakunnassa pari nimeltä mainitsematonta henkilöä sai rakon kieleen, ilmeisesti liiasta höpöttämisestä. Beate touhusi enimmäkseen Maijan kanssa mutta kävi muissakin teltoissa leikkimässä. EI poikettu Tuntsan pubiin vaikka matkaa olisi ollut vain 1 km (tämä ei ole juoru).

Joutsenia näkyi ja kuului paljon, vaikka olosuhteet olivat vielä erittäin talviset. Pyhäjärven jäällä (ilmeisesti) herrajoutsen ajoi takaa (ilmeisesti) rouvajoutsentakaula ojossa. Tositoimiin eivät pitkähkön tarkkailujakson aikana kuitenkaan ryhtyneet, eivät kuulemma ryhdykään ennen kuin pesäpaikka on katsottuna. Ja milläs katsot, kun ei sulaa vettä näy edes lentokorkeudelta?

Lapin kevään kauneinta musiikkia, joutsenten laulua, saimme me etelän ihmiset kerrankin kuunnella todella paljon. Eräs joutsenten laulun säkeistö tosin tunnistettiin hetken päästä jäätelöautonääneksi…Ihmeellinen on erämaa.

Teksti: Ripsi Leppälä
Kuvat: Tuomo Väliaho ja Marita Maula

Naruskan koulussa yläluokalla.

Yhteinen kahvihetki.